

Възраст на Рулин

АМИ, РАЗБИРАШ ЛИ КАКВОТО СЪДЕТЕ ОТ ГОСПОД.

Константин Няголов

Въпросът на Юлиан?

Константин Няголов

Март 2024

Издадена от

maranthamedia.bg

Възраст на Юлиан

Константин Няголов — автор

Диана Лулова — компютърен дизайн и корица

Издадена от Мараната медия

maranathamedia.bg

СЪДЪРЖАНИЕ

Предисловие	5
Въпросът на Филип	7
Егоизмът = Грях = Смърт	16
Грях и идентичност.....	21
Идоли и идолопоклонство	34
Смъртоносните измами на Сатана.....	42
Божията идентичност	57
Истинският характер на Бога.....	84
Трите ангелски вести и съда.....	117
Заключение	128

ПРЕДИСЛОВИЕ

Бях подбуден да напиша настоящата книжка от желанието да помогна на всеки читател и основно на вярващите християни да се замислят за вярата си. Дали в нея няма нещо погрешно? Лично аз като църковен член от почти 30 години едва преди няколко години установих, че имам изключително неправилни вярвания по основни християнски въпроси като тези за Божията идентичност, истинският Божи характер, правилното разбиране за съботата и нейното разширение в празничните времена, естеството на съда и др. Почувствах се измамен от пасторите и хората, които десетки години са ме поучавали на библейските доктрини. Бях объркан, гневен и на себе си, и на духовните учители, разколебан, раздвоен и на кръстопът как да продължа. Повече от година бях в състояние като в „безтегловност“. Молих се Бог да ми отговори какво да правя и как да постъпя в тази трудна ситуация. Изучавайки отново и отново спорните въпроси, получих убеждението, че трябва да продължа напред, като отхвърля част от старите си неправилни вярвания и приема новата светлина, която е прекрасна. Тя всъщност не е нова, но поради заслепеността си от греха не само аз, но и почти целият християнски свят не я е виждал и продължава или не иска да я види и прозре, което е най-страшното. Думите, изречени от Джон Хейуд (1497-1580), че „няма по-сляп от този, който не иска да види“, са се превърнали в поговорка, която в случая важи с пълна сила и това е много тъжно и изключително опасно за спасението на човека от греха и смъртта.

И един категоричен цитат от Духа на пророчеството:

Искреността не е достатъчна, за да се осигури спасението. Една лъжа, приета с вяра, не може да упражни осветяващо влияние върху живота или върху характера. Никоя заблуда не е истина. Фактът, че се повтаря или вярва в нея, не я превръща в истина...

Никога искреността не може да освободи една душа да понесе последиците, защото е вярвала в заблудата. Няма истинска религия без искреност, но човек няма да бъде спасен за това, че е приемал искрено една фалшива религия. Ако аз следвам фалшив път с искреност, това не е доказателство, че е добрият път, единственият, който би достигнал до моята цел. Господ не иска да се оставим на една сляпа доверчивост, като си въобразяваме, че именно това е вярата, която осветява. Ние трябва да оценяваме духовните стойности с помощта на духовните неща. Да изпитваме всичко и да задържим това, което е добро, това, което Бог одобрява, това, което ни представя истинските подбуди и принципите, които трябва да вдъхновяват нашите дела. (Е.Г.У. Писмо 12, 1890г.)

ВЪПРОСЪТ НА ФИЛИП

Това е един изключително важен въпрос, който всеки притежател и изследовател на Библията трябва да разбере. Той е зададен от дякон Филип на един етиопски служител (велможа), който четял свитък от книгата на пророк Исая от Писанията. Нека да проследим тази история:

И той стана и отиде. И ето, човек от Етиопия, евнух, велможа на етиопската царица Кандакия, който беше поставен над цялото ѝ съкровище и беше дошъл в Йерусалим да се поклони, на връщане седеше в колесницата си и четеше книгата на пророк Исая... И Филип се завтече и го чу, като четеше книгата на пророк Исая, и каза: Ами разбираш ли каквото четеш? А той отговори: Как да разбере, ако не ме упъти някой? И помоли Филип да се качи и да седне при него. А мястото от Писанието, което четеше, беше това: „Като овца бе заведен на клане; и като агне пред стригачите си не издава глас, така не отвори устата Си. В унижение Той бе лишен от правосъдие, а Неговия род – кой ще опише? Защото животът Му се отнема от земята.“ И евнухът заговори и каза на Филип: Кажими, моля ти се, за кого казва това пророкът – за себе си, или за някой друг? А Филип отвори уста и като започна от това писание, благовести му Исус. И като вървяха по пътя, стигнаха до вода; и евнухът каза: Ето, вода; какво ми пречи да се кръстя? И Филип каза: Ако вярваш от все сърце, можеш. А той отговори: Вярвам, че Исус Христос е Божият Син. Тогава заповяда да се спре колесницата; и двамата – Филип и евнухът влязоха във водата; и той го кръсти. (Деяния на апостолите 8:27, 28, 30-38)

Въпросът на Филип към етиопския велможа е много уместен и актуален към хората и в нашето време. Днес милиони по света притежават Библии, но дали ги четат, и ако ги четат, дали разбират, и то правилно, написаното? През последните години в медиите често се споменава терминът „функционална неграмотност“ особено за учениците. Той се отнася до хора (не само учащи), които чисто технически са грамотни и могат да прочетат даден текст, но не разбират смисъла и значението на прочетеното или го разбират погрешно. Същото е и при изучаването на Библията. Тя не трябва просто да се чете, а задълбочено, внимателно и с молитва да се изследва, за да се разберат правилно нейните послания към човечеството и лично към всеки един от нас. Библията е много специална книга, различна от всички останали книги, писани от хора. Нейният Автор е Бог, а не грешен и смъртен човек с поразен, изкривен и ограничен ум. Ето какво е написал по тази въпрос апостол Петър, предупреждавайки за опасността от неправилно разбиране и изопачаване смисъла и ученията на Библията:

И смятайте дълготърпението на нашия Господ като средство за спасение; както възлюбеният ни брат Павел ви е писал, според дадената му мъдрост, както пише във всичките си послания, когато говори в тях за тези работи; в които послания има някои неща трудни за разбиране, които неучените и неутвърдените изопачават, както правят и с другите Писания за своята погибел. (2 Петрово послание 3:15-16)

Поради това в следващите редове ще представим някои основни насоки и правила за правилното изучаване и разбиране на Библията. Божието слово не е някакъв повърхностен и развлекателен роман. В него истините и посланията към човека често не са на повърхността, а са под няколко пласта и са представени по много и различни начини и посредством разнообразни литературни способности. В Писанията има много пророчества, които обикновено са написани на символичен език, включващ образи, алегории, метафори, притчи, паралелизъм, „огледала“ и др. За да бъдат разбрани, преди това те трябва да бъдат разшифровани. Всички те са дадени с цел и представят буквални истини и конкретни значения, теми и въпроси. Истините в Библията не са подредени последователно, а са разпръснати в различни книги и глави, подобно на пъзел. За да се получи пълната картина (идея, послание, учение, доктрина) по дадена тема, всички тези парчета/части трябва да бъдат събрани заедно. За това обаче е необходимо старателно и задълбочено изследване, търпение, сравняване на десетки текстове с много молитви към Бог за мъдрост и прозрение. Библията също така сама тълкува себе си, като една част по даден въпрос бива обяснявана и допълвана на друго място. Пророк Исаия е записал за всички нас следната инструкция:

Защото дава заповед след заповед, заповед след заповед, правило след правило, правило след правило, тук малко, там малко. (Исаия 28:10)

Един важен цитат:

Господ говори на човешките същества с несвършена реч, за да може деградиралите сетива, притъпеното земно възприятие да схванат Неговите думи. По този начин е показано Божие снисхождение. Той посреща човешките същества там, където са. Библията, каквато е, свършена в своята простота, не отговаря на великите Божии идеи. Защото неограни-

чени идеи не могат съвършено да бъдат вплътени в ограничени мисловни средства. Грешните същества могат да понесат само да гледат сянката на сиянието на небесната слава. (Е.У., Избрани вести, писмо 121, 1901 г., с. 22, пар. 32)

Като помощно средство за изучаване на Писанията ще представя и **14-те правила на Уилям Милър**, които той е открил и използвал през двугодишния период, в който усърдно изследвал и бил напълно отдаден на изучаване на Библията:

Първо правило: Всяка дума трябва да има свое лично отношение (връзка) към темата, представена в Библията.

Второ правило: Всичкото писание е необходимо и може да се разбере чрез усърдно прилагане и изучаване.

Трето правило: Нищо от разкритото в Библията не може и няма да бъде скрито за онези, които искат с вяра, без да се колебаят.

Четвърто правило: За да се разбере една доктрина, съберете всички текстове от Писанието по темата, която искате да разберете; след това нека всяка дума има своето подходящо влияние и ако можете да съставите теорията си без противоречие, не можете да сте в грешка.

Пето правило: Писанието трябва да бъде тълкувател на себе си, тъй като то самото е правило за себе си. Ако зависи от някой учител да ми го обясни и той трябва да се досеща за неговия смисъл, или пък желае да го представи според собственото си сектантско кредо, или за да бъде смятан за мъдър, тогава неговото предположение, желание, кредо или мъдрост ста-

ват мое правило, а не на Библията.

Шесто правило: Бог е разкрил предстоящите неща, чрез видения, образи (символи) и притчи и по този начин тези същите често са разкривани отново и отново чрез различни видения, образи (символи) и притчи. Ако искате да ги разбирате, трябва да ги комбинирате в едно.

Седмо правило: Виденията винаги са споменати като такива.

Осмо правило: Образите (символите) винаги имат фигуративно (символично) значение и са използвани много в пророчеството, за да представят неща, времена, събития от бъдещето; такива образи са например планините – означават правителства; или зверовете – те означават царства. Водите означават хора. Светило означава Божието Слово. Денят означава една година.

Девето правило: Притчите са използвани като сравнения за илюстриране на определени теми и трябва да бъдат обяснявани по същия начин както образите (символите) – чрез предмета на Библията.

Десето правило: Образите (символите) понякога имат две или повече различни значения, така както денят е използван във фигуративен смисъл, за да представя три различни времеви периода.

Единадесето правило: Как да знаем кога една дума е използвана фигуративно? Ако има здрав смисъл такава, каквато е, и не нарушава простите закони на природата, тогава тя трябва да се разбира буквално, а не фигуративно.

Дванадесето правило: За да се разбере истинско-

то значение на символите, проследете вашата дума с фигуративно значение в Библията си и като намерите обяснението за нея, вложете го в символа си и ако има здрав смисъл по този начин, няма нужда да търсите повече, но ако няма, търсете отново.

Тринадесето правило: За да разберете дали имаме истинско историческо събитие в изпълнението на дадено пророчество, постъпете по следния начин: ако откриете, че всяка дума от пророчеството (след като се разберат символите) се е изпълнила буквално, тогава можете да знаете, че вашата история е истинското събитие. Но ако липсва изпълнение на една от думите, тогава трябва да търсите друго събитие или да чакате нейното развитие в бъдещето. Понеже Бог има грижа историята и пророчеството да бъдат в съгласие, така че истински вярващите Му деца никога да не бъдат засрамени.

Четиринадесето правило: Най-важното от всички правила е, че трябва да имате вяра. Вярата трябва да е тази, която изисква жертва, и ако е изпитана, би се отказала от най-скъпия обект на земята, от света и всичките му желания, характер, живот, професия, приятели, дом, удобства и светски почести. Ако някои от тези неща възпрепятстват нашата вяра в която и да е част на Божието слово, това показва, че вярата ни е празна. Нито пък можем някога да вярваме, докато и само един от тези мотиви мъждука в сърцата ни. Трябва да вярваме, че Бог никога няма да измени на словото Си. Можем да имаме увереност, че Този, Който наблюдава врабчето и брой космите на главата ни, ще пази превода на Словото Си и ще постави бариера около него; ще предпази искрено уповащите в Бога и онези, които полагат неподправено от заблудение,

което отдалечава много от истината, доверие в славата Му дори и да не разбираш еврейски и гръцки.

Това са някои от най-важните правила, които намирам гарантирани от Библията, за осъществяване на едно систематично и регулярно приложение и следване. И ако не се заблуждавам много, вършейки това, като цяло намерих Библията за една от най-простите, ясни и разбираеми книги, които някога са били писани, съдържаща в себе си доказателство за своя божествен произход и пълна с всяко познание, което сърцата ни биха могли да пожелаят или на което биха се наслаждавали. Открих, че тя е едно съкровище, което светът не може да закупи. Тя осигурява спокойствие и мир във вярването и твърда надежда в бъдещето. Тя поддържа ума в обстановка на враждебност и ни учи да бъдем скромни във време на благополучие. Подготвя ни да обичаме другите и да им вършим добро; и да осъзнаем стойността на душата. Прави ни дръзновени и смели за истината и придава решителност в противопоставянето на заблудата. Тя ни дава мощно оръжие за славянето на неверието и предоставя единствената противоявна отрова за греха. Тя ни учи как смъртта ще бъде победена и как трябва да бъдат развързани връзките на гроба. Говори ни за бъдещите събития и ни показва необходимата подготовка за посрещането им. Дава ни възможност да имаме разговор с Царя на царете и разкрива най-добрия кодекс от закони, който някога е бил съставян.

Това е само един бегъл поглед върху нейната стойност; и все пак колко много загиващи души се отнасят пренебрежително към нея или (което е също толкова лошо) се отнасят към нея като към скрита мистерия, която не може да се разбере. О, скъпи мой читателю, направи я обект на главното си изучаване. Изпитай я добре и ще откриеш, че тя е всичко това, което описах. Да, подобно на Савската царица и ти ще кажеш, че и половината не ти е било казано.

Теологията, която се преподава в училищата ни, ви-

наги се е основавала на някое сектантско кредо. Нейното отпечатване в необработения ум може да изглежда успех, но края резултатът от това начинание винаги ще бъде фанатизъм. Свободният ум никога няма да се задоволи с възгледите на другите. Ако аз бях преподавател по теология на младите, първо бих изучил техния капацитет и умовете им. Ако са добри, бих апелирал към тях да изучават Библията за себе си и бих ги изпратил свободни, за да вършат добро на света. Но ако нямат ум, бих ги щамповал с този на някой друг и изписвайки „фанатик“ на челата им, да ги изпратя навън, за да бъдат роби!

Както беше споменато преди това, най-важното е, че Библията трябва да бъде изучавана лично, с вяра и усърдна молитва към Бог за даване на правилно разбиране и тълкуване на тези Свещени и скъпоценни вести. Читателят не трябва предварително да си е определил някакво свое или чуто от някой друг човешко тълкуване и да търси неговото потвърждение от Библията и то в извадени от контекста изявления и фрази. Това води само до заблуди, погрешно тълкуване и самоизмама. Всеки трябва да изследва Словото без предубеждения и предварителни нагласи, за да може да разбере какво казва Бог чрез него по дадена тема или доктрина, а не какво мисли човек със своя поразен и ограничен от греха ум. Когато някой уповава на нечие тълкуване на Библията и му вярва сяпа и безкритично, то това не е негова, но чужда вяра. Ако този друг човек е изградил погрешна вяра, то автоматично и неговият последовател получава такава неправилна „сляпа“ вяра, която може да погуби и двамата. Библията е ясна и по този въпрос и апелира:

Оставете ги; те са слепи водачи; а ако слепец слепеца води, и двамата ще паднат в ямата. (*Матей 15:14*)

Това, че някой е популярен и известен духовник, пастор, проповедник, съвсем не е гаранция, че знае всичко или че не може да е в заблуда. Това не означава, че хо-

рата не трябва да слушат духовни водачи, проповедници, пастори и учители, но че трябва лично и с молитва да проверяват всяко чуто учение чрез Библията, за да разберат дали наистина е вярно. Ето записаното в Божието Слово:

А братята незабавно изпратиха Павел и Сила през нощта в Берия; и те, като стигнаха там, отидоха в юдейската синагога. И беряните бяха по-благородни от солунците, защото приеха учението без всякакъв предразсъдък и всеки ден изследваха Писанията да видят дали това е вярно.
(Деяния на апостолите 17:10-11)

ЕГОИЗЪМ = ГРЯХ = СМЪРТ

Най-големите врагове на всяко разумно творение във Вселената и на Земята, водещи до грях и смърт, са егоизъмът, гордостта и себелюбието. „Аз“-ът е самият грях, който води до отделяне от Твореца и Източника на живота Бог и е в зародиша на всички останали грехове. А „заплата на греха е смърт“. Последницата от греха е смърт. В основата на всички войни, революции, бунтове, насилия, убийства, кражби, лъжи, прелюбодейства, неморалност, пожелания, разводи, разбити семейства и приятелства и всевъзможни престъпления е човешкият погубващ и самоунищожителен егоизъм. Аз-ът грях води също до атеизъм, нарушаване на Божия закон, последницата от което също е смърт.

Кога, къде и как се е появил този проблем? Библията ни разкрива, че егоизъмът, гордостта и завистта са се зародили в небето по тайнствен начин в сърцето и ума на най-съвършеното и интелигентно Божие творение, наречено Денница и Луцифер - предводителят на всички ангели. Бог не е създал разумните същества роботи, а ги е надарил със свобода, с право на избор. Избор дали да бъдат верни, послушни на Неговата воля и закони и служещи Му от любов и признателност, или да живеят егоистично и себелюбиво, обичайки и почитайки само себе си, отхвърляйки Твореца. Луцифер избира себелюбието, гордостта, „аз-а“ и бунта. По-късно чрез измама той пренася този бунт на Земята, подбуждайки неверие и произтичащите от него грехове в сърцата на Адам и Ева, и във всички останали потомци на човешката раса. Това е най-голямата трагедия, сполетявала човечеството. Себелюбието и егоизъмът са най-смъртоносният „вирус“, заразил и нарушил мира и хармонията както в небето, така и на земята, водещ до унищожението на милиарди ангели и хора. Грехът е болестно състояние на ума, погрешен и самоубийствен начин на мислене. Този вирус, зародил се в небето и пренесен на земята преди около 6000 години,

е взел и продължава да взема неизброими жертви. Божието Слово обаче заявява, че тази „пандемия“ ще има край. Победителят и великият Лекар се нарича Исус Христос, Който ще донесе окончателното изцеление и спасение при Второто пришествие, и установяването на Божието царство и Новата земя. Библията дава описание на падението на Луцифер и на първата човешка двойка:

Сърцето ти се надигна поради хубостта ти; ти разврати мъдростта си поради блясъка си; Аз те изхвърлих на земята, изложих те пред царете, за да те гледат. (Йезикиил 28:17)

А ти казваше в сърцето си: Ще възляза на небесата, ще възвися престола си пред Божиите звезди и ще седна на планината на събраните богове на север, ще изляза над висотата на облаците, ще бъда подобен на Всевишния. Обаче ти ще се снишиш до преизподнята, до най-долните дълбини на рова. (Исаия 14:13-15)

В Битие е записана измамата на Адам и Ева от змията (Сатана), появата на неверието, егоизма, бунта и греха:

Жената отговори на змията: от плода на градинските дървета можем да ядем, но от плода на дървото, което е сред градината, Бог каза: Да не ядете от него, за да не умрете. А змията каза на жената: Никак няма да умрете; но Бог знае, че в деня, когато ядете от него, ще ви се отворят очите и ще бъдете като Бога, да познавате доброто и злото. И като видя жената, че дървото беше добро за храна и че беше приятно за очите, дърво желано, за да дава знание, взе от плода му и яде, даде и на мъжа си да яде и той. (Битие 3:2-6)

Ето и Божиите думи относно последиците за човечеството:

А на човека каза: Понеже си послушал гласа на жена си и си ял от дървото, за което ти заповядах, като казах: да не ядеш от него, то проклета да бъде земята заради тебе; със скръб ще се прехранваш от нея през всичките дни на живота си. Тръни и бодли ще ти ражда; и ще ядеш полската трева. С пот на лицето си ще ядеш хляб, докато се върнеш в земята, защото от нея си взет; понеже си пръст и в пръстта ще се върнеш. (Битие 3:17-19)

Себелюбието, егоизмът, гордостта, бунта, неизбежно водят до отделяне от Бога, което е равнозначно на смърт. Противоположното - вяра, смирение, себеотричане, себепожертвувателност, любов към Бог и към ближния водят до вечен живот.

И един отрезвяващ цитат по темата:

Единствената истинска подготовка за идването на Господ е отделянето от греха. Няма значение колко много говорим за идването на Господ; нито колко проповядваме за знаменията на времето; нито колко се подготвяме по някакъв друг начин, дори и да продадем всичко, което имаме, и да дадем на бедните – ако не се отделяме от греха, правейки нашата основна грижа това да бъдем абсолютно отделени от греха, и да бъдем слуги на правдата, което води към святост, ние не се подготвяме за идването на Господ въобще... ако нашата постоянна грижа не е изцяло да се отделим от греха, то изповедта ни е измама. – А.Т.Джоунс (1850-1923)

Нека да проследим записаното в Божието Слово:

Облечете се със смирение; защото Бог се противи на горделивите, а на смирените дава благодат. И така, смиерете се под мощната ръка на Бога, за да ви възвиси своевременно. (1 Петрово 5:5-6)

Забележително е смирението на най-великия пророк, „роден от жена“ - Йоан Кръстител, пред Спасителя:

И дойдоха при Йоан и му казаха: Учителю, Онзи, Който беше с теб отвъд Йордан, за Когото ти свидетелства, ето, Той кръщава и всички отиват при Него. Йоан отговори: Човек не може да поеме върху себе си нищо, ако не му е дадено от небото. Вие сами сте ми свидетели, че казах: Не съм аз Христос, но съм пратен пред Него. Той трябва да расте, а пък аз да се смаявам. (Йоан 3:26-28, 30)

Най-великият пример за смирение в цялата Вселена е Божият Син, сам Господ Исус Христос:

Не правете нищо от партизанство или от тщеславие, но нека всеки със смиреномъдрие смята другия за по-горен от себе си. Не гледайте всеки само за своето, а всеки и за чуждото. Имайте в себе си същото съзнание, което беше в Христос Исус, Който, като беше в Божия образ, пак не сметна, че трябва твърдо да държи равенство с Бога, но се отказа от всичко, като взе на Себе Си образ на слуга и стана подобен на хората, и като се намери в човешки образ, смири Себе Си и стана послушен до смърт, даже смърт на кръст. Затова Бог Го превъзвиси и Му подари името, което е над всяко друго име, така че в името на Исус да се поклони всяко коляно от небесните и земните, и подземните същества и всеки език да изповяда, че Исус Христос е Господ, за слава на Бога Отца. (Филипяни 2:3-11)

Два стиха от притчите на мъдреца цар Соломон:

Страхът от Господа е възпитание в мъдрост и смирението предшества славата. (Притчи 15:33)

Наградата за смирението и за страха от
Господа е богатство, слава и живот. (*Притчи 22:4*)

ГРЯХ И ИДЕНТИЧНОСТ

След бунта и греха на Луцифер в небето и на Адам и Ева в Райската градина, на Земята, в умовете им се извършила една коренна промяна - загуба на идентичност и принадлежност. Това ужасно усещане автоматично довело до чувство на малоценност, страх, неверие и враждебност към Бога. И до ден днешен потомците на Адам губят основа под краката си поради факта, че не вярват, че Бог е техният любящ, милостив, небесен Баща, Който им дава и живот, и дишане и всичко, и че **в Него живеем, движим се и съществуваме.** (*Деяния на апостоли-те 17:25,28*) Цялото човечество попада като във вакуум, безтегловност, маргиналност. Личността започва да търси друга опора за сигурност, принадлежност и стойност извън Бога. Измамена от Сатана, тя приема неговата идея, която се основава на лъжата, че всеки човек има в себе си свой собствен, независим от Бог, вътрешнопри-същ, иманентен живот. Празнината от Божието присъствие и семейна структурна система обаче остава и тласка към постоянно търсене на стойност и идентичност. Когато поради греха човеците изгубили своята принадлежност към Бог като Негови деца, те започнали да търсят запълване на тази ужасна празнина чрез постижения, качества, заслуги, сила, слава, материални притежания, външна красота. В света се наблюдава състезателност, постоянно съревнование във всичко и за всичко. Хората започват да се надпреварват и доказват още в най-ранна възраст, което продължава през целия им живот и до самата им смърт. Всичко това е особено силно изразено в наше време. Днес не можем да си представим дори и един ден без някакво съперничество, стремеж към господство и власт. Медиите и особено телевизията са пълни с обяви и предавания за състезания, кастинги и конкурси: за красота, музикални способности, кулинарни умения, физическа сила, знания с цел печелене на пари („Стани богат“) и др. Подобни формати са създадени дори за децата („Кой е по-

по-най“). Състезават се деца, ученици, студенти, спортисти, музиканти, певци, художници, актьори (за награди Оскар, за „Алеята на славата“), журналисти, писатели, учени (за Нобелови награди), лекари, военни, цивилни, политици, бизнесмени за работното място, за постове, за светска слава и почести (грамоти, купи, ордени, медали), богати и бедни, учени и неучени... и така до безкрай. Както споменахме, причината за всичко това е търсенето на стойност и идентичност, породена от огромната празнина, образувала се в човешкото сърце вследствие на отхвърлянето на Бога (световният атеизъм) и разпространението на фалшивите езически религии. Един неистов стремеж за запълването на този духовен вакуум. Това е отзвук и от изгубената синовност на Сатана, който постоянно изпитва изгаряща нужда от похвали и поклонение. Именно това прозира и в думите му към Христос:

Пак Го заведе дяволът на една много висока планина, показа Му всички царства на света и тяхната слава и Му каза: Всичко това ще ти дам, ако паднеш да ми се поклониш. Тогава Исус му каза: Махни се, Сатана, защото е писано: „На Господа. Твоя Бог, да се покланяш и само на Него да служиш. (Матей 4:8-10)

Исус не се нуждае от слава, защото Той не я търси (а търси такава само за Своя Отец), макар възщност да я притежава и никога да не я е губил чрез вяра като възлюбен единороден Син на Бога. Сатана е този, който болезнено се нуждае от егоистична слава след бунта си в небето и изгубването на истинската си идентичност като „засеняващ херувим“ - първото и най-висше творение на Бога чрез Сина Му Исус Христос. Последователите му са в същото състояние.

Принципите на Божието царство са противоположни и несъвместими със сатанинските и земните такива. Те са основани на взаимно служене от любов, а не на господ-

ство чрез сила, гордост, себевъзвеличаване и деспотизъм. Исус Христос ги представя ясно:

Но Исус ги повика и каза: Вие знаете, че князете на народите господаруват над тях и големците им властват над тях. Но между вас няма да бъде така; но който иска да стане големец между вас, ще ви бъде служител; и който иска да бъде пръв между вас, ще ви бъде слуга; също както и Човешкият Син не дойде да му служат, но да служи и да даде живота Си откуп за мнозина. (Матей 20:25-28)

Божествената семейна структурна система и модел Отец - Син, Източник - Канал, Невидимо – Видимо, Адам - Ева, баща - майка, основани на свободна воля, любящи отношения и подчинение, на пълно взаимно доверие, осигуряващо съвършена хармония и щастие, бива отхвърлена и започва налагане на сатанинската система, изградена върху егоизъм, конкуренция, индивидуалност, сила, власт, деспотизъм, принуда. Семейната система е ясно представена с примера на Авраам и Сара. Сара се подчинява и доверява на Авраам, като го нарича „свой господар“. Семейството е свободно и се осланя на Божието ръководство. Противоположната силова структура е с примера на Нимрод, за когото се казва:

Хус роди Нимрод. Той пръв стана силен на земята. Той беше голям ловец пред Господа; затова се казва: като Нимрод, голям ловец пред Господа. Първо той царува над Вавилон, Ерех, Акад и Халне, в Сенаарската земя. От тази земя излезе и отиде в Асирия и съгради Ниневия, Роовот, Ир, Халах... (Битие 10:8-11)

Тази държавна структура е основана на егоизъм, независимост, себелюбие, сила, качества, слава и диктатура. Породена е от несигурност, малоценност, изгубването

и търсенето на нова идентичност (извън Бога). Щом човек отхвърли Бога, той неминуемо попада в тази неуверена и в същото време насилствена, угнетяваща, убийствена и самоунищожителна система. В Библията ясно е представен примерът с Израил и последиците от такъв погрешен избор:

Тогава всички Израилеви старейшини се събраха, дойдоха при Самуил в Рама и му казаха: ето, ти остаря, а синовете ти не ходят в твоите пътища. Постави ни цар, който да ни съди, както е при всички народи. Обаче Самуил не одобри предложението им: Дай ни цар, който да ни съди. И Самуил се помоли на Господа. А Господ каза на Самуил: Послушай гласа на народа за всичко, което ти казват, защото не отхвърлиха теб, а Мен отхвърлиха, за да не царувам над тях. Според всичките дела, които са извършили от деня, когато съм ги извел от Египет, чак до днес, когато са Ме изоставяли и са служели на други богове, така постъпват и с тебе. Затова слушай гласа им, обаче ясно изяви пред тях и им покажи как ще постъпва царят, който ще царува над тях. И така, Самуил каза всичките Господни думи на народа, който искаше цар от него. Каза още: Така ще постъпва царят, който ще се възцари над вас: ще взема синовете ви и ще ги определя за колесниците си, за да му бъдат конници и за да тичат пред колесниците му. Ще вземе и дъщерите ви да варят миро, да готвят и да месят хляб. Ще взема по-добрите ви ниви, лозя и маслини и ще ги дава на слугите си. Ще взема и десятък от посевите и лозята ви и ще ги дава на евнусите си и на слугите си. Ще взема слугите ви, слугините ви, по-добрите момчета и ослите ви и ще ги използва за своите работи. Ще взема десятък от стадата ви и вие ще му

бъдете слуги. В онзи ден ще протестирате поради царя, когото ще си избрали: но Господ няма да ви послуша. Народът обаче не искаше да послуша Самуиловия глас, а каза: **Не! Нека има цар над нас, за да бъдем и ние, като всички народи.** Нашият цар да ни съди и да ни предвожда, и да воюва в боевете ни... (1 Царе 8:4-20)

Това безумие (отхвърлянето на Бога и теокрацията) се отнася не само за Израил, но и за целия свят след грехопадението през всеки етап от човешката история. И днес хората избират царе, президенти, министър-председатели и всякакви земни вождове, но не и Бог. Измислят си системи като социализъм, комунизъм, капитализъм, демокрация, диктатура. Последниците от тях обаче са трагични и са видими всеки ден - постоянни политически борби, експлоатация, вечно недоволство и безкрайни избори, протести, бунтове, войни, насилия, нещастия, страдания, омраза и смърт.

Сатана винаги се е стремил да унищожи човечеството и да нарани Бог. Той много добре разбира, че ако успее да разруши Божия семеен модел на сигурност и благословение, основан на отношения и принадлежност, след това много лесно ще владее тази омразна му раса, създадена по „Божий образ и подобие“ с модел Източник - Канал. Разбиването на семейната структура разрушава канала на благословение, кръговрата на щастие и живот от Твореца - Бог, чрез Канала - Сина Христос, към творенията - хората, и обратно към Източника – Бог.

Ето какво е записано в Духа на пророчеството:

Гледайки Исус, откриваме, че славата на нашия Бог е да дава. „От Себе Си нищо не върша – каза Христос, - живият Отец Ме е изпратил и Аз живея чрез Отца.“ „Аз не търся слава за Себе Си, но славата на Онзи, Който Ме е изпратил“ (Йоан 2:28, 6:57, 8:50,

7:18). С тези думи е изразен великият принцип, който е закон на живота за всемира. Христос получи всичко от Бога, но Той прие, за да дава. Така в небесните дворове чрез Неговата служба за всички сътворени същества животът на Отец протича към всички чрез възлюбения Син. Чрез Сина вълната от любов се връща с хвала и радостна служба към великия Източник на всичко. И така чрез Христос се затваря цикълът на благотворителността, отразяващ характера на великия Дарител, законът на живота. (Копнежът на вековете, стр. 21, гл. 1, Параграф 7)

В наши дни Сатана продължава със забележителен успех и нарастващи усилия да руши този модел, принцип и закон на живота. Той използва наивните си (но горди и заслепени) земни човешки слуги, познати като „световен елит“, за да установи така наречения „Нов световен ред“, (посредством „Голямото зануляване“), при който да може да държи във вечно робство, свършен контрол и насилствено подчинение цялото човечество чрез едно „световно наднационално правителство“.

Ето един цитат по тази тема:

„Планът“ призовава за унищожаване на всички „колективни“ сили, които могат да се противопоставят. Тези сили, които поддържат човешката идентичност, са семейство, раса, религия и национална държава. Те трябва да бъдат премахнати чрез една кампания за „толерантност“, която заличава различията между тях. Ако приемеш всичко, накрая ставаш нищо.

Така имаме икуменизъм в религията, кръстосване на расите и регионалност при народите и щатите. Унищожават семейството чрез заличаване на половите различия. Тяхната цел е едно световно правителство, една раса, една религия и в крайна сметка един хетеро-хомо пол.

Семействата дават на хората цел, идентичност и чув-

ство на принадлежност. Те представят ценности и определена степен на социална, духовна и финансова независимост. Целта на комунизма и Новия световен ред винаги е била унищожаване на семейството. Това принуждава хората да приемат чувството си на принадлежност от движението и контролирани от елита медии, политическите каузи и продукти.

Бракът е фундаментът на обществото. Ако мъжете и жените не са верни, тогава няма социална стабилност, няма основа. Няма основа за семейството. „Разрушете брака и ще разрушите обществото, оставяйки го на узвимостта на политическия контрол.“ (Хенри Макоу. Жестока измама – феминизма и Новия световен ред. Публ. от Силас Грийн, 2007 г., стр. 11, 15)

И още информация по въпроса:

В медиите се говори и пише за понятия като - Нов световен ред, голямото зануляване, неолиберализъм, трансджендъризъм, постджендъризъм, трети пол, социален пол, феминизъм, трансхуманизъм, постхуманизъм, единно наднационално световно правителство, глобализъм и реглобализъм, световен елит, социално инженерство, геоинженерство, генно инженерство, ектогенеза, депопулация, която включва понятието „златен милиард“ или „половин милиард“ - каквото е посланието на бившите вече „Скрижали от Джорджия“, четвърта индустриална революция и световен икономически форум от Давос (с пропагандатор Клаус Шваб) с различни фази на развитие, включва и технокрацията, създаването на хибриди, киборги, хуманоиди, изкуствен интелект, биороботи.

Ето и някои кратки пояснения на част от тези термини: трети пол това е неутрален пол - нито мъж, нито жена. Всеки още от детска възраст да може да избира и да променя пола си както психологически, така и по хирургичен път. Вече се издават и паспорти, в които в графата пол е записано неутралното „то“. Съществуват и общи то-

алетни. Като социален пол „специалистите“ посочват наличието на 72 или дори 100 различни пола. Понятията трансгендъризъм и постгендъризъм, идват от думата „гендър“ - род, пол; а „транс“ и „пост“ означават „през“ или „след“ - тоест преминаване и промяна на половете или просто безполови същества. Сходни са понятията трансхуманизъм и постхуманизъм, т. е. „през човек“ или „след човек“. Казано на разбираем език, означава – „разчовечване“, разчленяване, размиване, преминаване в друга форма на съществуване, различна от тази, която Бог е създал. Или най-точно - унищожаване на човека, сътворен по „Божий образ и подобие“.

И един цитат:

Голямото зануляване ще доведе до сливането на физическата, дигиталната и биологичната идентичност. (Клаус Шваб)

Предвиждат се напълно нови световни обществени отношения и структура, премахване на пола, нова цифрова (дигитална) идентичност, нова природа, дигитализация на личността, премахване на всяка валута (пари), правото на притежаване на частна собственост, религии, национални държави.

Депопулация означава унищожаване или по-точно драстично намаляване, съкращаване (редуциране) на човешкия род до нивото на така наречения „златен милиард“ или дори до „половин милиард“.

Последното е било записано на един от „Скрижалите от Джорджия“ - паметник в щата Джорджия, окръг Елбърт, САЩ, подобен на каменните плочи с Десетте Божии заповеди от планината Синай (Хорив) и Библията. Построен е през 1980 г. от неизвестен собственик и взривен (също от неизвестни лица) на 6.07.2022 г., след което е премахнат напълно. Методите и способите за депопулация са различни: смяна и унищожаване на половете, разбиване на човешкото семейство чрез хомосексуализъм,

за трансгендъризма вече споменахме, феминизъм, подбуждане на войни, изкуствени пандемии, генно инженерство и др. Всички тези планове се финансират от световния елит - фамилии като Ротшилд и Рокфелер, по-нови милиардери като Бил Гейтс, Илон Мъск, наднационални корпорации като Блек Рок, групата Билдерберги, илюминатите, Трилатералната комисия, Римския клуб, масони и други от този ранг и порядък.

Ето и още примери за организации като ЕС и ООН и техния символизъм, разкриващ на кого принадлежат и за какви цели служат. Европейският Съюз е избрал за свой символ Вавилонската кула. Сградата, в която се помещава и заседава Европейският парламент в Страсбург, е построена по подобие на Вавилонската кула. За модел е използвана картината на фламандския художник Питер Брьогел, нарисувана през 1563г., изобразяваща древната Вавилонска кула - символ на човешкия бунт против Бога. Това не се нуждае от коментар, защото то заявява пределно ясно на кой бог служи ЕС.

Аналогична е ситуацията и с ООН. В книгата на Никола Маринов „Новият ред“, 1994 г., стр. 168 е записано следното:

С влизането в централната сграда на ООН в Ню Йорк човек вижда отляво на входа импозантната статуя (гола фигура) на старозаветния гръцки бог Зевс. Озадачаващо е защо е избран именно богът Зевс. Тук недвусмислено е изразена езическата насоченост на ООН. В митологията Зевс е представен като участник във всевъзможни оргии и приключения. За разлика от другите богове той бил роден в тъмна и невзрачна нощ. Имал е близки отношения с много смъртни, което е в противоречие с Божиите закони. Изнасиллил майка си, от която се родила дъщеря му Персефона, която по-късно също прелъстил. Ето такива деяния има богът, на когото е дадено единстве-

ното признание в главната квартира на Организацията на Обединените Нации.

Всеки сам може да си направи извода на кого служи ООН, избирайки си за патрон един езически идол.

За да няма все пак някаква неяснота, колебание или съмнение трябва недвусмислено да се заяви, че зад всички тези организации, действия, планове и измами, зад Новия световен ред, на върха на пирамидата стои не някой друг, а сам Сатана. Той действа задкулисно. Целият този световен елит - милиардери, олигарси, банкери, висши политици, учени, военни, кралски особи, окултисти, масони, религиозни водачи съзнателно или не се покланят и служат нему. Основни играчи в този план са „белият папа“ (в момента Франциск), „черният папа“ (генерала на Йезуитите - Артуро Соса), сивият папа - медиите посочват като настоящ такъв - Пепе Орсини. Всички те заслепени и наивни, водени от своята гордост, самовлюбеност и безкраен егоизъм, си мислят, че управляват и в края напълно ще завладеят света. Нищо подобно - те са само едни слепи, жалки пионки и роби в ръцете на Сатана, който след като ги използва за целите си, ще ги захвърли и унищожи.

Тези идеи не са фантазии, но планове, проекти, които вече са задействани и са в различни фази на развитие. Има немалко информация по тези въпроси в медиите и който иска, може да разбере поне частично за какво става дума. Много от тези планове вече дават резултати и всеки, който не е умствено и духовно сляп, може да ги види. Всичко това не е нищо друго освен явен сатанизъм, с който Луцифер (под маската на благовидни мотиви) полага последни усилия да зароби, да контролира всецяло света и да унищожи човешкия род.

Никой да не си прави илюзията, че сам по някакъв начин може да се измъкне от примката и да оцелее от тази смъртоносна сатанинска хватка.

Единственото спасение е, ако прибягне чрез вяра под сигурната защита на Бог чрез Неговия Син Исус Христос.

Бог призовава всеки жител на планетата:

Към Мене погледнете и спасени бъдете, всички земни краища; защото Аз Съм Бог - и няма друг. (Исаия 45:22)

И чрез никой друг няма спасение; защото няма под небето друго име дадено между хората, чрез което трябва да се спасим. (Деяния 4:12)

Който живее под покрива на Всевишния, той ще пребъдва под сянката на Всемогъщия. Ще казвам за Господа: Той е прибежище мое и крепост моя, Бог мой, на Когото уповавам. (Псалм 91:1-2)

Само тези, които прибягнат при Христос, ще намерят душевен мир, сигурност и спасение. Това не означава, че няма да имат борби, трудности и страдания. Точно обратното. Всички християни, неречени **144 000** и верен остатък, ще преминат през последното голямо изпитание, познато като „Якововата скръб“, преди Второто пришествие на Исус Христос, но те ще имат Божието име на челата си, Божия характер и Божия мир в сърцата си. Ще са опровергали сатанинската клеветата към Бог, че законът Му не може да бъде спазван. Божието име ще бъде очистено и прославено чрез живота и характера на този верен народ. Независимо от големите изпитания, предстоящи преследвания и опасности те няма да се поклатят, ще бъдат победители и ще прославят Бога с характеристиките си пред цялата вселена. Дълбоко в себе си те ще имат сигурността, че са възлюбени Божи деца - синове и дъщери, а не слуги. Чрез вяра в Исус Христос те ще са приели чудесното уверение на Отец към Своя Син: **...Ти си Моят възлюбен Син, в Когото е Моето благоволение.** (Матей 3:17), и ще са сигурни, че това изявление се отнася и за самите тях, че са приети във Възлюбения. Въпреки

изключителните трудности в края те ще имат вярата и вътрешния душевен мир, който е давал сила на християнските мъченици да пеят, докато пламъците на кладите са ги обгръщали. Ще имат Христовия Дух на дякон Стефан, когато е бил убиван с камъни:

И хвърляха камъни върху Стефан, който призоваваше Христа с думите: Господи Исусе, приеми духа ми. И като коленичи, извика със силен глас: Господи, не им зачитай този грях. (Деяния на апостолите 7:58-60)

Всички спасени с вяра ще са възстановили (чрез Духа на Христос) своите поразени от греха характеристики и идентичност, ще са получили удовлетворение на своята нужда от принадлежност, ще са станали годни за завръщане в Божието царство на славата и вечността.

Все още има благодатно време за всеки един жител на планетата да повярва в Исус Христос, да Го последва, да опознае Отец и да се спаси. Сам Той ни призовава:

Елате при Мене всички, които се трудите и сте обременени, и аз ще ви успокоя. Вземете Моето иго върху себе си и се научете от Мене; защото съм кротък и смирен по сърце, и ще намерите покой на душите си. Защото Моето иго е благо и Моето бремe е леко. (Матей 11:28-30)

Господ е близо до всички, които Го призовават, до всички, които с истина Го призовават. (Псалм 145:18)

Мир ви оставям. Моя мир ви давам. аз не ви давам, както светът дава. Да не се смущава сърцето ви, нито да се бои. (Йоан 14:27)

Можем към това да добавим и насладата от начал-

ните думи на една прекрасна християнска песен: „Мир
сладък ли като река ме пои...“

ИДОЛИ И ИДОЛОПОКЛОНСТВО

Преди доста години по кината в България се прожектираше един черно-бял филм със заглавие „Търсите идола“. Сюжетът се разиграваше около търсенето на една статуетка - идол, открадната от строго охраняван музей. Идолите обаче, за голямо съжаление, не са само в музеите, църквите и езическите храмове, но най-вече в човешките умове и сърца. След грехопадението, когато пряката връзка с Бог се прекъсва и в човешкото сърце зейва страшна празнина, започва неистов стремеж за нейното запълване с някакъв друг заместител. Една мисъл гласи: „В света няма атеисти, има само идолопоклонници.“ Невъзможно е обаче някой или нещо да заеме мястото на Твореца. Неудовлетворението винаги остава. Празнината може да бъде запълнена отново единствено и само от Бог Отец чрез Неговия Син Исус Христос, ако Го поканим и допуснем да влезе в умовете и сърцата ни чрез покаяние, смирение и вяра. Той с радост ще се засели там и ще ни подари прощение, мир, спасение и вечност. Бог никога не насилва никого нито влиза с взлом. Исус само кани, умолява и чука на нашето грешно сърце, и ще влезе вътре само ако ние доброволно Му позволим.

Що е идол (кумир)? Всяко нещо - природата, предмет, човек, хоби, идея, философия, което поставяме на първо място в нашия живот пред Бога, към което сме се прирастили, което ни е обсебило, на което се кланяме (буквално или преносно) и с което не можем да се разделим, е идол. Идолопоклонството е почитането на творението, а не на Твореца. Има само две страни – Творец и творения. Когато едно творение започне да се покланя на друго такова (одушевено или неодушевено), а не на Бог, то първото се превръща в идолопоклонник, а второто в идол.

Най-страшният идол, на който се кланяме повече от всичко друго, е нашето собствено аз. Празнуването на именни дни също е вид идолопоклонство – прославяне

на грешни и смъртни човеци. Възвеличаване на мъртви светци и техните също несъвършени настоящи съименници, носещи дори само първата буква от името им. Организиране на празненства и гуляи, придружени с нездравословни храни, цигари, алкохол... Абсурдът е троен, защото Бог забранява почитането както на мъртви, така и на живи хора. Отхвърлена е и употребата на нечисти храни, както и на всякакви други вредни вещества, разрушаващи тялото, което е собственост на Бога и „храм на Светия Дух“.

Огромна част от християните (основно католици и православни) се кланят на статуи, икони и мощи на светци и други църковни предмети, което е грубо идолопоклонство и нарушаване на първите две заповеди от Божия закон. Просто е невероятно, защото Библията строго и ясно забранява това. Безумието и невежеството по този въпрос наистина е удивително: да се покланяш на икона – нашарен с бои мъртъв дървен предмет с някакво изображение на него, като го целуваш, палиш му свещи и му се молиш за помощ, е подигравка с живия Бог, подигравка с Исус Христос в небето, Който единствен може да помага, да изцелява душата и тялото, да дава живот и да спасява от грях и смърт. Поклонението на предмети „богове“ е езически обичай, навлязъл постепенно и утвърдил се във фалшивото небиблейско масово християнство. Някои правят опити да извиняват почитането на икони с твърдението, че всъщност не се молят на изрисуваното изображение, а на живия светец или светица, които след смъртта са отишли на небето и могат да ходатайстват за тях пред Бог, и да им помагат и тук на земята. Това е страшна заблуда и грях. Библията ясно заявява, че всички мъртви отиват в гроба и остават там до деня на възкресението от смъртта при Второто пришествие на Исус Христос. Може ли мъртъв да помага на жив? Това е като „да чакаш от умрял писмо“, както се казва в една известна поговорка, означаваща пълен абсурд. Но дори и да има някой възкресен и жив човек в небето, Бог забранява поклонение-

то както пред мъртви, така и пред живи хора, защото те са само творения, дължащи живота си (земен и вечен) и изкуплението си единствено на Бог Отец чрез Исус Христос и на никого друго. В Библията има записани само няколко изключения на хора, взети живи или възкресени, живеещи сега на небето. Това са Енох, пророк Илия и Мойсей. Съществува и една група, без да са споменати имена, която Исус е взел при възнесението Си, като „първи плод“ на спасените и получилите право на вечен живот. Но дори и тези възкресени и живеещи в небето хора не могат да помагат на останалите на земята грешници или да ги спасят. Единственият Спасител е Исус Христос. Чрез вяра, смирение, покаяние, послушание и по Божия милост и изкупление те са избавили само себе си. Това ясно е записано в Божието слово:

... и ако тези трима мъже, Ной, Даниил и Йов, бяха сред нея, те щяха да избавят само своите души чрез правдата си, казва Господ Йехова... Пак заклевам се в живота Си, казва Господ Йехова, ако бяха сред нея Ной, Даниил и Йов, те нямаше да избавят нито син, нито дъщеря, а щяха да избавят само своите души чрез правдата си. (Йезекил 14:14,20)

Казано е пределно ясно. Спасението е лично без всякакви земни или небесни човешки посредници. Единственият Посредник, Ходатай, Гарант, и Спасител е Исус Христос.

Днес поклонението пред всевъзможни идоли дори се е превърнало в мода и търговия. Служенето им е грях и нарушаване на първите две Божии заповеди. То е хитра сатанинска измама, вредно и опасно и трябва незабавно да се изостави от всеки християнин.

Първата Божия заповед гласи:

Да нямаш други богове освен Мене! (Из. 20:1-3)

Във втората заповед е записано:

Не си прави кумир или каквото и да е било подобие на нещо, което е на небето горе или на земята долу, да не им се кланяш нито да им служиш, защото Аз Господ твоят Бог съм Бог ревнив. Който въздавам беззаконието на бащите върху чадата до трето и четвърто поколение, на онези, които Ме мразят, а показвам милости към хиляда поколения на онези, които Ме обичат и пазят Моите заповеди. (Изход 20:4-6).

Ето какво още казва Библията:

Всички, които създават изваяни идоли са за посрамване... Кой е онзи, който прави един бог или изваян идол, съвсем безполезен?... Ковачът кове брадва... дърводелецът опъва връв, начертава идола с тебешир, изработва го с длета... и го образува по човешки образ, според човешка красота, за да стои вкъщи. Отсичайки си кедри и вземайки пърнар и дъб, той си бе избрал измежду горските дървета едно... Една част от него той изгаря в огън, с друга част готви месо да яде, изпича печиво и се насища... и останалото от него прави изваяния си идол. Коленичи пред него и му се кланя, и му се моли, казвайки: избави ме, защото ти си мой бог. (Исая 44:9-11).

Едва ли може да се измисли по-голяма нелепост и въпреки това милиони хора поради духовно невежество продължават да се кланят на статуи и икони в църкви, манастири, параклиси, у дома си. Крайно време е да прочетат лично какво пише в собствените си Библии и да разберат истината и Божията воля, а не по инерция, наивно и „папагалски“ (Исая 28:13) да повтарят фалшиви човешки практики и учения на духовните си „учители“ и водачи.

Библията продължава:

Проклет да е онзи, който направи изваян или излян кумир, мерзост пред Господа, дело на художнически ръце и го постави на скрито място. И целият народ отговори: Амин! *(Второзаконие 27:15)*

Каква полза от изваяния идол, че го е изваял художникът му? Или от летия идол, учителя на лъжата, че творецът му уповава на делото си, така че да прави неми идоли? Горко на онзи, който казва на дървото: Събуди се!, на безмълвния камък: Вдигни се! Той ли ще го научи? Ето, той е обкован със злато и сребро и няма никакво дихание в него. Но Господ е в светия Си храм; млъкни пред Него, цяла земя. *(Авакум 2:18-20)*

Представяха се за мъдри, а станаха глупаци и славата на нетленния Бог размениха срещу подобие на образ на смъртен човек, на птици, на четириноги и влечуги... Те, които замениха истинския Бог с лъжлив и предпочетоха да се кланят и да служат на творението, а не на Твореца, Който е благословен до века. Амин. *(Римляни 1:22, 23, 25)*

Прочее внимавайте добре за себе си (защото в деня, когато Господ ви говори на Хорив изсред огъня, вие не видяхте никакъв образ), да не би да се развратите и да си направите идол, подобие на някой образ, подобие на мъж или жена, подобие на някое животно, което е на земята, подобие на някоя крилата птица, която лети в небето, подобие на нещо, което пълзи по земята, подобие на някоя риба, която е във водите под земята; и да не би като вдигнеш очите си към небето, да видиш слънцето и луната, звездите и цялото небесно множество, да

се мамаш, та да им се кланяш и да служиш на тях, които Господ твоят Бог разпредели на всичките народи под цялото небе. ... Внимавайте на себе си да не забравите завета, който Господ нашият Бог направи с вас, да не би да си направите идол, подобие на нещо, което Господ твоят Бог, ти е забранил. (Второзаконие 4:15-19, 23)

Бог обича всички и не желае никой да бъде измамен и отделен от Него чрез поклонение към творения и мъртви предмети. Достойните хора заслужават уважение, но поклонение дължим единствено на Бог. Противното е самоубийство и грях. В Евангелието от Лука сам Исус Христос заявява:

„... Писано е: На Господа твоя Бог да се покланяш, и само на Него да служиш. (Лука 4:8)

Днес много християни се покланят на изображения - икони на Дева Мария, на апостолите Петър, Павел, Варнава и др. Подобни опити са били правени и когато те са били живи. Такъв случай е описан в Библията в Деяния на апостолите. Ето показателната реакция на самите апостоли Павел и Варнава относно едно такова поклонение:

Като чуха това, апостолите Варнава и Павел, раздраха дрехите си, скочиха всред народа и извикаха, казвайки: О, мъже, защо правите това? И ние сме човечи със същото естество, като вас и благовестяваме ви да се обърнете от тези суети към живия Бог, Който е направил небето, земята, морето и всичко, което има в тях. (Деяния 14:14-15)

Пророк Йеремия е записал:

Така казва Господ: Проклет да бъде онзи човек, който уповава на човека и прави плътта своя мишца... Благословен да бъде онзи човек, който уповава на Господа и чието упование е Господ. (Йе-

ремия 17:5, 7)

И още едно пояснение за идолите. В такива могат да се превърнат и известни и дори любими хора, като родители, деца и др. В днешно време са станали популярни така наричаните модни икони, музикални идоли, спортни идоли и др. под.

Ето и думите на Исус Христос:

Който обича баща или майка повече от Мене, не е достоен за Мене; и който обича син или дъщеря повече от Мене, не е достоен за Мене.“ (*Матей 10:37*)

Това не означава, че не трябва да обичаме, да почитаме и да се грижим за родителите или децата си, точно обратното, но всеки трябва ясно да знае кой какво място заема и на Кого дължим живота и спасението. Бог е ясен по въпроса за отношението ни към родителите:

Всеки, който прокълне баща си или майка си, да бъде умъртвен; баща си или майка си е проклет; кръвта му да бъде върху него. (*Левит 20:9*)

Също и думите на Исус, записани от Матей:

Защото Бог каза: „Почитай баща си и майка си“; и: „Който злослови баща или майка, непременно да се умъртви. (*Матей 15:4*)

Тези текстове не означават, че Бог иска или заповядва убиването на златорци, непокорни и непочтени хора, а показва какви ще са естествените последици от такова погрешното мислене, отношение и поведение:

Светилникът на този, който злослови баща си или майка си, ще изгасне в най-мрачната тъмнина. (*Притчи 20:20*)

Накрая да завършим със загрижения апел и съвет

на любимия ученик на Исус Христос, „апостолът на любовта“ – Йоан, към всички нас:

Знаем, че ние сме от Бога и целият свят лежи в лукавия. Знаем също, че Божият Син е дошъл и ни е дал разум да познаваме истинния Бог; и ние сме в Истинния, в Неговия Син Исус Христос. Този е истинският Бог и вечен живот. Дечица, пазете себе си от идоли! (1 Йоаново послание 5:19-21)

СМЪРТОНОСНИТЕ ИЗМАМИ НА САТАНА

В един сборник – четива с утринни бдения от 2013 г. – е описан действителен случай публикуван в пресата, който ясно представя трагичното състояние на човечеството и нашия измамен от Сатана свят:

Вестникарска история разказва за жена, която шофирала сама в колата си късно през нощта по безлюдно междущатско шосе, когато от нищото с целия си грохот се появил камион – от онези, които имат по 18 колела. Шофьорът тръгнал да я изпреварва, когато изведнъж въздушните му спирачки просъскали и той намалил, оттегляйки се зад нея. Ослепителните му халогенни светлини хвърляли яркия си блясък по колата ѝ. Жената нервно повишила скоростта. Шофьорът на камиона направил същото. Тя намалила. И той намалил. Каквото и да правела, той я следвал плътно. Вече паникьосана, отчаяно се оглеждала за черни пътища напред, за да намери някакви признаци на живот и да потърси помощ. Най-накрая забелязала една бензиностанция, която все още работела. Отново се опитвала да се измъкне от камиона, но шофьорът свил в същата отбивка плътно зад нея. След като забила спирачки на бензиностанцията, тя изхвърчала навън, викайки за помощ. Шофьорът на камиона скочил долу и се втурнал към колата ѝ. Когато я достигнал, се спрял, рязко отворил задната врата, вмъкнал се и издърпал оттам един мъж, който чакал в засада на задната ѝ седалка. Непознат нападател в нощта се бил спотаил в колата ѝ и чакал удобен момент, за да я нападне. Но през същата тази тъмна нощ шофьорът на камиона, минавайки край нея, от своята по-висока зрителна перспектива видял скритата опасност. Жената бягала не от когото трябвало. Защото този, който я „преследвал“, бил единственият, който можел да я спаси. Колцина от нас в залеза на човешката история разбират погрешно фактите и бягат от Този, от Когото не трябва - от Единствения, Който може да ги спаси? **„Защото Аз зная мислите, които мисля за вас – казва**

Господ, - мисля за добро, а не за зло, за да ви дам бъдеще и надежда.” (Иеремия 29:11)

Тази история е точна илюстрация за състоянието на нашия измамен свят. Той панически бяга от Този, от Когото не трябва, а неистово се стреми към своя погубител. Тъжно, ужасяващо и абсурдно, но факт. Този случай е една съвършена притча, в която жената символизира измаменото човечество, скритият зад седалката ѝ враг е Сатана, а шофьорът на камиона, който от високо вижда всичко и единствен може да спасява от смърт, е Бог. Нашият свят бяга вместо към своя Спасител Исус Христос точно към най-големия си неприятел. Удивителна и фатална заблуда.

Най-великият измамник на всички времена, най-изкусният илюзионист е Сатана. В Библията Сам Исус Христос го нарича „баща на лъжата“. Ето Неговите думи към цялото човечество:

„Защо не разбирате онова, което ви говоря? Защо не можете да слушате Моето учение? Ваш баща е дяволът и вие желаете да вършите похотите на баща си. Той беше открай време човекоубиец и не устоя в истината, защото в него няма истина. Когато говори лъжа, той говори своето, защото е лъжец и баща на лъжата. А понеже Аз говоря истината, вие не Ми вярвате.“ (Йоан 8:43-45)

Измамите на дявола, наречен и Сатана, са всевъзможни и безкрайни. Постоянно променящи се, усъвършенствани и приспособявани към всяка епоха от човешката история, към всяка една култура, отделна личност и обстоятелство, те не могат да бъдат описани и събрани дори в цяла една голяма книга. Ето цитат, в който са описани част от успехите на Сатана:

Сатана работи много усилено... Работата му може да се види в смущенията, борбите и несъгласията

между труда и капитала и в лицемерието, промъкнало се в църквите. Понеже хората не си отделят време за размишление, Сатана ги води във въртележката на удоволствията и веселието, на яденето и пиенето. Изпълва ги с амбицията да се показват по такъв начин, че да издигат личното „аз“. Стъпка по стъпка светът стига до състоянието, в което се намираше по времето на Ной. Всякакви възможни престъпления – похотта на плътта, гордостта на живота и тщеславието на очите, себелюбието, злоупотребата с власт, жестокостта и насилието, с които хората биват принуждавани да се обединяват в съюзи и връзки, събирайки се на снопи, за да изгорят в големия огън на последните дни – всичко това са дела на сатанинските агенти. Тази въртележка от престъпления и глупости хората наричат живот... Светът, който действа така, сякаш няма Бог, погълнат от преследвания на себелюбиви цели, скоро ще преживее внезапна гибел, без да може да я избегне. Мнозина продължават с безгрижие да задоволяват личното си „аз“, докато дотолкова се разочароват от живота, че се самоубиват. Танци и гуляи, пиене и пушене, животински страсти – хората им се отдават и живеят като говеда за клане. Сатана действа с цялото си изкуство и омайваща сила с цел да ги задържи в техния сляп поход напред... Целият свят като че ли участва в един поход, който води към смърт. (Е.У, Ръкопис 139, 1903 г.)

Измамите на Луцифер (Сатана) са безкрайно разнообразни и обхващат всички слоеве на човечеството - те буквално са завладели целия свят. Едната част от тях въздейства за сформирването на неверие - атеизъм, а останалата е насочена към вярващите - и езичници, и християни. Вторите могат да се обобщят с понятия като окултизъм и спиритизъм - които включват вярването за безсмъртие на душата, задгробен живот (или живот след смъртта), многократно прераждане, църкви на Сатана и др. В следва-

щите редове ще разгледаме накратко част от тези измами, а в други две отделни глави - въпросите за Божията идентичност и истинския характер на Твореца.

Първата успешна заблуда, с която Луцифер, превърнал се в Сатана (измамник, противник, враг), е успял да измами и впримчи голяма част от човечеството, е, че той не съществува. Няма Бог, няма и дявол. Всичко е само мит, легенда, измислица, невежество, фолклор. Често изобразяват Сатана като грозно космато същество с опашка, рога и копита и му се присмиват. Истината е, че той се присмива на наивността и слепотата им. Тази измама е изключително успешна, защото не можеш да се страхуваш и предпазваш от нещо, за което смяташ, че не съществува. Милиони атеисти са загинали и продължават да загиват именно поради тази неистина. Последница от атеизма е и така наречената наука за самозараждането на живота от нищото и като производни от нея са и различни постоянно модифицирани еволюционни теории.

Всички неизброими езически религии, големи и малки, също са измамани със своите несъществуващи „богове“. Сатана и неговите паднали ангели - демони и бевсове, са успели много успешно да заблудят ограничените и грешни човеци със своите свръхестествени прояви, имитации и влияния, че това са някакви „богове“, които са непрестанно гневни и трябва да бъдат омилостивявани с всевъзможни жертви. В огромната си част (с малки изключения) световното християнство също е измамено с небиблейските си учения, примесени със спиритизъм, езичество и идолопоклонство. Тези понятия заедно с окултизъм, и езотерика в превод означават - скрит, таен, вярва в духове на мъртви, живот след смъртта, многобройни прераждания, карма, тайни знания, паранормални явления, НЛО, екстрасензорни способности и други подобни.

Всички те са много опасни и осъдени от Бог и Библията, защото са неистинни и водят до зависимости и служене на Сатана. Последниците от това са отделяне

от Бога, което означава сигурна смърт и изгубване на вечния живот.

Сатана е безкрайно коварен и изобретателен в измамите си. От грехопадението до днес той е изпробвал и продължава да измисля най-разнообразни и привлекателни на пръв поглед уловки за всички категории хора - учени и неучени, деца и възрастни, езичници и християни. Капаните му са съвършени. За всекиго има подходяща стръв. Никой не е пропуснат.

Широките обществени маси са измамани с учения и практики, които могат да бъдат квалифицирани като социален окултизъм. Такива са гледането на кафе, на карти, на боб, по линиите на дланите на ръката (хиромантия); леенето на куршум, на восък; гадаенето по числа (нумерология), по люлеенето на махало (рабдиомантия), по пламъка на огъня (пиромантия), по кристален глобус; баенето; врачуването; суеверията; тълкуването на сънища; хороскопите и др. Окултизмът е проникнал и в музиката - хард рок, хевиметъл, рап, техно, диско; в съвременната църковна музика; в изкуството и литературата (включително и за деца - от типа на Хари Потър). В много християнски църкви днес се пеят песни с християнски текст, но със светска, сатанинска музика. Ако човек попадне на такова „християнско“ богослужение, ще му трябва доста време, докато осъзнае къде се намира - в църква или на рок концерт. Наистина Сатана е постигнал удивителни резултати с така наричащите се християни.

Ето и един цитат по този въпрос:

„Влудяващата музика шокира разума и изопачава. Но тя може да бъде и за благословение, ако се ползва правилно! Силите на Сатана използват шума и врявата, създавайки веселие, и то е наричано „дело на Светия Дух“... Посредством начина, по който се изпълнява, Сатана ще направи от музиката примка.“
(Е. Уайт, Избрани вести, т. 2).

Към това само можем да добавим, че той вече отдавна е успял да превърне огромна част от световната музика в примка.

Като езически окултизъм могат да бъдат определени различните заклинания на жреци, шамани, прорицатели; правенето на талисмани, муски, амулети; практики и състояния като зомбиране, жертвоприношения на животни и хора, магьосничество, йогизъм, медитация, нестинарство, правене и разваляне на магии...

Образованите слоеве на обществото са уловени в примките на „научния“ окултизъм - парапсихология, психотроника, телекинеза, сугестология, телепатия, автоматично писане, автогенен тренинг, астрология, хипноза (месмеризъм по името на Виенския лекар Франц Антон Месмер, който я въвел в медицинските кръгове).

И накрая, колкото и да е парадоксално, съществува, и то масово популярен, християнски окултизъм - пророчувания, чудотворни изцеления, говорене на „незнайни“ езици, плачещи чудотворни икони, изцелителни мощи, парчета от кръстове, явяване на Дева Мария и други отдавна мъртви светци, тайнства (евхаристия), литургии, панихиди за мъртви, явления като „ударен от духа“, „свещен смях“, духовно формиране, съзерцателна молитва или „отиване в тишината“, вяра в несъществуващия бог Триединство или в това, че Бог убива грешниците и др. В небиблейското християнство много популярни са така наречените задушници и именни дни. На задушниците хората раздават храна и подаръци в чест на мъртвите. Това е напълно погрешно - мъртвите нямат нужда от нищо, нито пък съществуват някакви съзнателни души, които са гладни или жадни. Това е страшна сатанинска измама. Само живите хора се нуждаят от храна и вода. В така наречените именни дни хората, носещи имена на светци или дори само първата буква от името им празнуват, и черпят свои близки, приятели, а дори и непознати. Това не е нищо друго освен идолопоклонство и нарушени

на първите две заповеди от Закона. Това е подигравка с живия Бог. В тези случаи хората се покланят на мъртъвци и величаят живите им, но грешни и смъртни съименници. Крайно време е да се осъзнае и прекрати тази унизителна за Бог практика.

По въпроса за дарбите: за да има коректност и яснота, трябва да се знае, че съществува коренна разлика между истинските дарби от Бог за изцеление и говорене на съществуващи на земята езици, дадени на първите християни в деня на Петдесетница с цел по-лесното и бързо разпространение на Евангелието, от днешните сатанински имитации.

Мнозинството от християните си мислят, че всички дарби са от Бог и изобщо не различават сатанинските фалшификати. По въпроса за така наречените неznайни езици - в повечето случаи това е неразбираемо за никого (включително и за говорещия) бръщолевене, екстатично говорене, глосолалия, но не и език, с който може да се проповядват спасителните библейски вести. По същия начин стои въпросът и с чудотворните изцеления. Сатана причинява различни болести, след което рязко се отдръпва, като създава впечатлението за „Божествено изцеление“, улавяйки наивните жертви, които да го прославят и следват в небиблейските псевдохристиянски учения, водещи към смърт. Разбира се, че Бог е вършил и върши истински изцеления, но Той изисква смирение, покаяние и вяра, като насочва физически излекуваните и към духовно изцеление, което е пътят към вечния живот.

Ето няколко цитата по този въпрос:

Фанатизъм, неестествена радост, лъжливо говорене на езици и шумни музикални изпълнения са били смятани за дарове от Бога, дадени на църквата Му. Някои бяха заблудени в това отношение. Техните плодове не са полезни. „Ще ги познаете по плодовете им!“ Фанатизмът и еуфорията са били смятани за специал-

но доказателство за вяра. Някои не са задоволени от събирането, ако не са прекарали времето си там щастливо, изпълнени с дълбоки усещания. Те постоянно в това и достигат до възбуда на чувствата. Но влиянието на това прекарано време не е благотворно. Когато щастливият полет на емоциите престане, те се чувстват по-лошо, отколкото преди събранието, защото щастието им не идва от правилен източник. Най-полезните събирания за духовен напредък са онези, които се характеризират със сериозност, дълбоко и ревностно себеизпитване на сърцето и с голяма скромност да се учи от Христос. (Е.У., Свидетелства, т. 1)

Пред очите ни ще бъдат лекувани болни и ще се вършат чудеса. Готвим ли се за изпитанието, което ни очаква, когато лъжливите чудеса на мнимия Христос ще бъдат извършени? (Е.У., Свидетелства, т. 1)

Хората, попаднали под влияние на зли духове, ще вършат чудеса. Те ще разрушават здравето на други и после, произнасяйки над тях заклинания, ще го възстановяват, заблуждавайки всички да мислят, че болните са излекувани по чуден начин. Това Сатана ще върши често. (Е.У. Избрани вести т. 2)

Сатана ще може чрез различни измами да върши чудеса, които ще бъдат смятани за истински. С такива той се надяваше да изпита израилтяните по време на избавлението им от Египет. (Е.У., Избрани вести, т. 2)

Окултизмът днес е навсякъде и се популяризира посредством телевизията, радиото, вестниците, списанията, книгопечатането, социалните мрежи, интернета, като на нася огромни вреди. За някои това е и доходоносен бизнес.

Най-грубата изява на окултизма, но и същевременно най-ясно представяща истинската същност на дявола,

е така нареченият сатанизъм, практикуван в сатанинските църкви. За негов съвременен основоположник се счита Алистер Кроули, роден през 1875 г. в Англия. Той създава организацията „Ордо Темпъл Ориентс“, в която се извършвали сексуални ритуали и се възхвалявал Сатана. Наричал себе си „страшния звяр“, „666“ и се смятал за антихрист. Кроули основал учебен център по окултна магия в Шотландия. Под диктовката на духовен водач - демон, наричан „Айуаз“, през 1904 г. в Кайро Кроули написва „Книгата на закона“, която е антибиблия с основното мото - „Прави каквото искаш, това е целият закон“. Написва и много стихотворения и есета, в които представя своите окултни философии. Ето един от неговите възгледи: „Сатана не е враг на човечеството. Той е... живот... любов... светлина.“ и „Пътят към небето минава през ада!“. Кроули вижда своята мисия в следното: „... да предизвика раздвижване на окултните сили, които до края на това столетие ще достигнат връхната си точка в просвещението на всеки един.“ Основната си дейност развива в САЩ. Освен с наркомания и извратен секс е бил известен и с много други перверзии. Кроули умира самотен през 1947 г. в родната си Англия като душевно болен и наркоман. Последователите му днес са повече, отколкото приживе.

Друг известен окултист (сатанист) е Антон Шандор Ла Вей, роден през 1930 г. Той е съзателят на първата църква на Сатана. На 30.04.1966 г. (Валпургиевата нощ) Ла Вей си обръснал главата и обявил основаването на църквата на Сатаната, намираща се в триетажната „Черна къща“ в Сан Франциско, щата Калифорния. Ла Вей съставя и многократно издава „Сатанинската библия“, „Сатанински ритуали“, „Всичко за магиите“. Всички те са много опасни с тяхната насоченост срещу християнството и подтик към престъпления.

Сатана е изключително коварен и притежава многобройни способности, качества и сила. Те многократно надвишават човешките и той успешно ги използва, за да заблуждава и унищожава. Той и демоните му могат да

се материализират и дематериализират. Могат да имитират появата на мъртви близки, приятели, познати, библейски и други известни личности. Способни са съвършено да наподобяват гласове, външен вид, навици на починали хора и животни.

Нека отново да проследим няколко цитата:

Не представлява трудност за злите ангели да играят ролята, както на светци, така и на грешници, които са в гробовете, за да правят тези фалшификации видими за човешките очи. Тези възплъщения ще стават все по-чести и с все по-сензационен характер ще се случват с приближаването на края. (Е.У., Евангелизъм)

Това е най-успешното и омайващо сатанинско заблуждение – възможността да бъдат привлечени симпатиите на онези, които са положили своите любими в гроба. Зли ангели ще се явяват в образа на тези многообични и ще разказват случки, свързани с живота им, вършейки неща, които са правила, когато са били живи. По този начин ще накарат хората да вярват, че техните мъртви приятели са ангели, летящи около живите и общуващи с тях. Към тези ангели, които твърдят, че са починали приятели, познатите им се отнасят, като към несъмнени божества, и много техни думи имат по-голяма стойност от Библията. (Е.У., Знамения на времето, 26-ми август 1889 г.)

Той има силата да представя външния вид на умрелите близки. Имитацията е съвършена – познатата външност, думите, тембърът им се възпроизвеждат с удивителна точност. Много хора се утешават от уверението, че любимите им се наслаждават на небесното блаженство и без да подозират опасността, дават ухо на „измамнителни духове и бесовски учения“. (Е.У., Великата борба, стр. 337)

Главната цел на всички тези многообразни влияния, практики, форми, имитации и изяви е да внуши на хората най-голямата и най-стара лъжа, изречена още в Едемската градина: „**А змията каза на жената: „Никак няма да умрете.“**“ (Битие 3:4). Това е, ставащото в наши дни все по-популярно, лъжеучение за безсмъртие на душата, живот след смъртта, прераждане, но не и смърт. Това води до неверие и бунт против Твореца. Щом няма смърт, следователно няма нужда от спасение и Спасител, от вяра, покаяние, новородение, освещение. Няма нужда от изкуплението, от кръста, от Исус Христос.

Но кой е прав? Бог или Сатана? Кой казва истината? Всеки може да я види сам със собствените си очи. Всички ние умираме. Смъртта днес е толкова реална, колкото е била винаги след грехопадението. Всеки ден и всеки час гробищата се попълват с хиляди грешници, защото в Библията е записано:

...душата, която е съгрешила, тя ще умре.
(Йезекиил 18:4)

Защото заплата на греха е смърт; а Божият дар е вечен живот в Христос Исус нашия Господ.
(Римляни 6:23)

Думата „душа“ се среща 1600 пъти в Библията, но никъде не съществува израз „безсмъртна душа“. Библията сравнява смъртта със сън без съновидения и го споменава 53 пъти.

Ето какво се казва в Божието Слово:

Защото живите поне знаят, че ще умрат, но мъртвите не знаят нищо, нито вече придобиват, понеже споменът за тях е забравен. Още и любовта им и омразата им, и завистта им са вече изгубени, нито ще имат вече някога дял в нещо, което става под слънцето. ... Всичко, което намира ръката ти

да направи според силата ти, направи го, защото няма нито работа, нито замисъл, нито знание, нито мъдрост в гроба, където отиваш... (*Еклизиаст 9:5, 6, 10*)

Синовеите му стигат до почитание, а той не знае, и биват свалени, и той не забелязва това за тях... (*Йов 14:21*)

Излезе ли духът му, той се връща в земята си и в същия този ден загиват намеренията му. (*Псалм 146:4*)

Мъртвите не хвалят Господа, нито онези, които слизат в мястото на мълчанието. (*Псалм 115:17*)

Но човек умира и прехожда, да, човек издъхва и къде е той? Както водите чезнат из морето и реката пресъхва, така и човек ляга и не става вече; докато небесата не преминат, те няма да се събудят и няма да станат от съня си. (*Йов 14:10-12*)

И така, както е определено на човеците веднъж да умрат, а след това настава съд. (*Евреи 9:27*)

И не е чудно, щом Сатана се преправя на светъл ангел, така че не е голямо нещо, ако и неговите ангели се преправят на служители на правдата. Но тяхната сетнина ще бъде според делата им. (*2 Коринтяни 14-15*)

Ето един категоричен пример с действителен случай, който неоспоримо доказва кой се явява вместо починалите хора и ги имитира, като внушава учението за безсмъртието на душата и живот след смъртта:

По време на Втората Световна война съпругът на една шотландка бил обявен за безследно изчезнал.

Тя чакала и се молела за неговото завръщане, но по всичко личало, че той е починал. Доброжелателни приятели настояли тя да отиде на сеанс и да опита да влезе в контакт с него. Жената отишла и за своя голяма изненада я споходило едно привидение, приличащо на нейния мъж. Те разговаряли и неговият глас имал дори тембъра, който тя познавала. Тя се вълнувала, докато разговаряли по много лични теми... Но представете си нейната изненада и шока, който изпитала, когато няколко месеца по-късно нейният мъж се завърнал без предизвестие в добро здраве и сили. Той дори не бил раняван... Един ден не само една изненадана жена, но и целият свят – всички, които са положили доверието си в лъжата – ще се събудят за факта, че са били мамени от княза на злото. Тогава ще бъде твърде късно, за да приемат Божията благодат. (Р. А. Андерсън, Тайни на спиритическия свят, стр. 82-83)

Поради греха човек е много лесно измамлив особено в духовната сфера:

Сърцето е измамливо повече от всичко и е страшно болно. (Йеремия 17:9)

Чудесата, чувствата, емоциите, сетивата са лесно податливи на измама. Единствената сигурна защита срещу заблудите е писаното Божие Слово – Библията. Ще има моменти, в които човек ще трябва да разчита само на Библията, а не на това, което вижда, чува или изпитва: „Впечатленията и чувствата не са сигурно доказателство, че човек е воден от Господа. Сатанинското намерение е, ако не бдим, да внушава чувства и впечатления.“ (Е. Уайт)

Последната голяма измама скоро ще се яви пред нас. Антихристът ще върши чудесата си пред очите

ни. Така фалшивото ще прилича на истинското толкова много, че ще бъде невъзможно да бъдат различни без помощта на Божието Слово. Всяко твърдение и всяко чудо трябва да бъде изпитано чрез Него. (Е. Уайт, Великата борба)

Чрез двете големи заблуди – безсмъртието на душата и освещаването на неделата, Сатана ще обвърже хората с измамите си. Докато първата измама се причинява от спиритизма, втората създава приятелски отношения с Рим. (Е. Уайт, Великата борба)

Различните форми на окултизма водят до създаването на зависимост и контрол от Сатана, като крайната цел и резултат е отделяне от Бог, смърт и изгубване на вечния живот. Ето защо Бог предупреждава и забранява всякакви контакти със Сатана и неговите служители - демони, медиуми, контактъори, окултисти и спиритисти:

Да не се обръщате към запитвачите на зли духове, нито към врачовете. Не ги издирвайте, за да не се осквернявате чрез тях. Аз Съм вашият Бог. (Левит 19:31)

И човек, който се отнесе към запитвачите на зли духове и към врачовете, за да блудства след тях, против онзи човек Аз ще насоча лицето Си и ще го изстребя измежду народа му. ... Също мъж или жена, които запитват зли духове или са врачове, да бъдат умъртвени; с камъни да ги убият; кръвта им да бъде върху тях. (Левит 20:6, 27)

Да няма сред тебе някой, който да прекарва сина си или дъщеря си през огън, нито прорицател, окултист, гадател или магьосник, никой баяч, запитвач на зли духове, врач или човек, който извиква духове на мъртви; защото всеки, който прави

тези дела, е омразен на Господа... (Второзаконие 18:10-12)

И когато ви кажат: Допитвайте се до запитвачите на зли духове, които шепнат и мърморят, отговорете: Не трябва ли един народ да се допита до своя Бог? Ще прибегне ли при мъртвите заради живите? Нека прибегнат при закона и свидетелството! Ако не говорят според това слово, наистина няма загоряване за тях. (Исая 8:19-20)

А Бог, без да държи сметка за времената на невежеството, сега заповядва на всички човещи навсякъде да се покаят. (Деяния на апостолите 17:30)

БОЖИЯТА ИДЕНТИЧНОСТ

Апостол Йоан е записал: „**И ще познаете истината и истината ще ви направи свободни.**“ (Йоан 8:32) Ако човек не познава истината, той е в робство и е в голяма опасност от вечна смърт.

През последните десетина години в християнството отново се води един спор, който разделя вярващите относно Божията идентичност (не естество, което е съвсем различно). Немалко хора не правят разлика между тези две понятия. Идентичност - това е произход, отношения, принадлежност като към родители (баща, майка), семейство, род, етнос. Естество - това е материята, субстанцията, от която е съставено дадено тяло, предмет или същество. В Библията ясно е разкрита Божията идентичност: Бог е Източник, Творец и Отец на всичко съществуващо. Исус Христос е буквалният Единороден Син на Бога. Относно естеството на Бог Писанията използват само две определения: „Бог е Дух“ и „Бог е Любов“. Нищо повече не е разкрито на човеците по този въпрос. Точно за Божието естество (а не за идентичността) Духът на пророчеството казва, че „мълчанието е злато“.

Масовото световно християнство (с малки изключения) вярва в един троен, триединен бог - в Света Троица, в Бог Триединство, три в едно и едно от три съставки, в една обща субстанция. Езическите религии са политеистични (вяра в много богове) в контраст с монотеизма на Библията – вяра само в един Бог. Тази троичност не е нищо друго освен политеизъм, възприет от езичесвото и облечен в християнска терминология.

Истината по тази важна тема не може да се намери в човешката мъдрост, разбирания, вярвания и философии, но единствено в Божието Слово - Библията, в която сам Бог говори на човешките същества. Там се казва, че поради греха „**Сърцето е измамливо повече от всичко и е страшно болно...**“ (Йеремия 17:9). Писанията са дадени

по специален начин с човешки език, имайки предвид поразеното мислене, пониженото умствено ниво след грехопадението и отслабена способност за възприемане на духовните истини. Поради греха потомците на Адам и Ева (включително и християните) имат изкривена представа за Бога както и за разбиране на Писанията.

Милиони хора четат Библията, но не я разбират по правилния начин през Божията призма и ненасилствен характер, но я тълкуват през своите „Адамови“, замъглени от греха и сатанинската правосъдна система (подобно на криви огледала) „очила“. Те не могат да различат своите мисли, желаня и представи от Словото на Бог, представено в Библията. Своите плътски мисли и характер те прехвърлят (проектират) върху Бог, с което се самоизмамват и самопогубват. Бог обаче ясно предупреждава всички: ... **защото Моите помисли не са като вашите помисли...** (Исая 55:8-9); ... **ти си помислил, че съм съвсем подобен на тебе...** (Псалм 50:21)

Трябва ясно да се заяви, че термините Троица, Света Троица или бог Триединство в Библията изобщо не съществуват. Идеята за триади, тримурти, тринитаризъм и т.н. е езическа и е навлязла - била е инжектирана, в християнството още по времето на папския Рим, откъдето се е пренесла в православието и протестантизма. Корените обаче са много по-дълбоки и много преди съществуването на папството и Рим.

Ето една поредица от езически „троици“, които в някои религии са повече от една. Египет: Изидя - Хор - Сет или Озирис - Хор - Изидя; Вавилон: Нимрод - Тамуз - Семирамида, Шимаш - Син - Ишар, Ану - Енлил - Енки; при Етруските: Тиния - Уни - Минерва; в Ханаан: Ваал - Тамуз - Астарта; в Персия: Ахура Мазда - Митра - Ариман; в Индия: Брахма - Вишну - Шива; в Гърция: Зевс - Аполон - Атина; в езическия Рим: Юпитер - Марс - Венера; в папския Рим: Отец - Син - Дух (Света Троица)

„Троицата, или триединният Бог, е непозната за

Библията; аз съм убеден, че доктрини, които изискват думи, изковани в човешкия ум, за да ги изразят, са изфабрикувани доктрини.“ (Р.Ф.Кортел, Ревю енд Хералд, 1-ви юни 1869 г.).

Триединството е окултна комбинация, която никой в популярното християнство (и не само в него) не може да обясни адекватно. Счита се, че Отец, Синът и Светият Дух са трима самостоятелни и отделни богове, които същевременно са един бог. Тези три съравни и съвечни личности нямат никаква родствена връзка помежду си, а само изпълняват роли - един на Отец, друг на Син, а трети на бог Свети Дух. Отхвърля се Исус Христос като буквален, единороден Син, а се приема само като изпълняващ роля на Син. Ще се опитаме малко по-подробно да разгледаме всеки един от тези три термина.

Няма спорове по въпроса относно Бог Отец като Единственият Източник, Суверен, Творец и вечен Вседържител на всичко съществуващо във вселената. Неразбиране има около Неговия единствен единороден Син Исус Христос и Божия Дух.

Добре е преди това да отговорим на въпроса: Защо изобщо е било необходимо на Бог да има и да „роди“ Син? Не би ли могъл единствено и само Той да твори и да управлява вселената?. Замислял ли се е някой над този въпрос? Отговорът е в безкрайната Божия мъдрост, чрез която Той е промислил, че щастието на творенията може да се състои само в един съвършен модел на пълно взаимно подчинение и зависимост, основани на благодарност и любов агапе. Бог Отец е на върха и над Него няма никого, на когото Той да се подчинява, с което да бъде пример за творенията. Ето защо Той е родил Син, Който да изяви този велик небесен принцип и модел на пълно и доброволно подчинение, от което зависи щастието и вечната хармония във вселената. Всеки друг модел на съравенство и независимост (каквато е идеята на Сатана) би водил към егоизъм, конкуренция, конфликти, грях и

смърт. Божественият съвършен модел е Източник - Бог Отец и Канал за благословенията - Синът Исус Христос, чрез Когото протича животът и щастието към всички творения в универса.

Ето всичко това обяснено ясно от Духа на пророчеството:

Гледайки Исус, откриваме, че славата на нашия Бог е да дава. „От себе си нищо не върша – каза Христос, - живият Отец ме е изпратил и аз живея чрез Отца.“ „Аз не търся слава за Себе Си, но славата на Онзи, Който Ме е изпратил“ (Йоан 8:28, 6:57, 8:50, 7:18) С тези думи е изразен великият принцип, който е закон на живота за всемира. Христос получи всичко от Бога, но Той прие, за да дава. Така в небесните дворове чрез Неговата служба за всички сътворени същества животът на Отец протича към всички чрез възлюбения Син. Чрез Сина вълната от любов се връща с хвала и радостна служба към великия Източник на всичко. И така чрез Христос се затваря цикълът на благотворителността, отразяващ характера великия Дарител, законът на живота. (Копнежът на вековете, стр. 21, гл. 1, пар. 7)

Някои твърдят, че щом Исус е роден, Той не е Бог и е с по-ниско положение във вселената. Това е погрешно „адамово“ мислене, основано на стойност посредством сила и способности, а не благодарение на отношения и принадлежност. Вероятно няма по-силно доказателство за Христовата Божественост от това, че Той е **роден** от Бога. Както се казва в Библията: „всяко според вида си“ (Битие 1:12). Овцете раждат агнета, вълците - вълчета, сърните – сърнета, хората – човешки деца и Бог е „родил“ Божествен Син. Духа на пророчеството потвърждава тази истина: „Христос

– Словото, единородният на Бога, беше едно с вечния Баща, **едно по естество**, по характер, по намерение, единственото Същество, което можеше да участва във всичките съвети и намерения на Бога...“ (Патриарси и пророци, стр. 8, гл. 1, бълг. изд., 1996 г.)

В това няма никакво съмнение. Съществува огромна разлика между роден и сътворен. Ангелите (включително и Луцифер-Сатана), хората и другите небесни същества са сътворени, но Исус Христос единствен е **роден**. Сам Бог Отец лично и многократно заявява това в Писанията. Може ли някой да обвини Бога в лъжа? Той ясно и категорично казва на Христос:

Ти Си Мой Син, Аз днес те родих... (*Псалм 2:7; Деяния на апостолите 13:33*)

Този е Моят възлюбен Син, в Когото е Моето благоволение... (*Матей 17:5*)

И Словото стана плът и живя между нас; и видяхме славата Му, слава като Единородния от Отца, пълно с благодат и истина. (*Йоан 1:14*)

Никой никога не е видял Бога; Единородният Син, Който е в лоното на Отца, Той Го изяви. (*Йоан 1:18*)

Тези твърдения не са никаква алегория, метафора или роля на Син, но са абсолютно буквални.

Някои се притесняват от термина „роден“ относно Христос и задават абсурдния въпрос: „Как може Бог да ражда, Той да не е жена?“ Това е едно принизено, елементарно, унижително и дори обидно за човешкия ум мислене и представа за Бога. За Твореца не е необходимо да „ражда“ буквално и точно както човеците се раждат от жена. Чрез нагледния (и за ангелите) модел на Адам и Ева е разкрит начина, по който Исус е „роден“ от Отец.

Адам не е бил роден от жена. Ева също не е била родена от жена, а е излязла от реброто на Адам. По някакъв сходен и известен само на Бог начин Исус е излязъл - „роден“ „от лоното на Отца“ във вечността, когато още не е имало нито едно друго творение във вселената. Никой човек всъщност не знае и какво точно е вечност. Ето два цитата:

Никой освен Божият Син не би могъл да извърши нашето изкупление; защото само Този, Който беше в лоното на Отец, можеше да го обяви. Само Този, Който познаваше височината и дълбочината на Божи-ята любов, можеше да я изяви. (Пътят към Христос, гл. 1, пар. 14, 1892 г.)

Вечният Отец, непроменимият, даде Своя Единороден Син, откъсна от лоното си Този, Който бе направен по точния образ на Неговата личност, и Го изпрати на земята, за да разкрие колко силно обича човечеството. (Е.У., Ревю енд Хералд, 09-ти юли 1895 г.)

Някои мислят, че щом Исус има произход (*Михей 5:2*), Той е с по-нисък статут. Нищо подобно - както Ева е била в реброто на Адам, преди да се „роди“ и излезе в съществуване, така и Исус е бил в лоното на Отец през цялата вечност и в този смисъл винаги е съществувал. Исус е напълно Бог (като Син на Бог Отец), както и Ева е напълно човек, като „излязла“ от Адам.

Сходен и аналогичен текст има в Посланието към Евреите:

„И, така да се каже – Сам Левий, който взема десятьък, даде десятьък чрез Авраам; защото беше още в чреслата на баща си, когато Мелхиседек срещна Авраам.“ (*Евреи 7:9-10*)

Никой човек не може да обясни точно какво е вечност, така че с вяра трябва да приемаме твърдението

на Библията, че Исус е „роден от началото от вечността“. Повече от това не можем да кажем, защото Бог просто не ни е разкрил друго освен записаното в Писанията и човешките мъдрувания и философии могат само да бъдат погрешни и принизяващи Светия Бог. По тази тема най-добрият съвет от Духа на пророчеството, както беше казано в началото, е, че мълчанието е красноречие и злато. Това, което можем да кажем по темата, е, че Синът Исус Христос е получил всичко (в наследство) от Своя Отец и Той напълно вярва, уповава и се подчинява на Неговата воля, но не от страх или принуда, но поради пълно доверие и Синовна любов агапе.

Апостол Йоан е записал:

Защото както Отец има живот в Себе Си, също така е дал и на Сина да има живот в Себе си.
(Йоан 5:26)

Исус също потвърждава това:

Всичко Ми е дадено от Моя Отец...
(Матей 11:27)

Аз не мога да върша нищо от Себе Си...
(Йоан 5:30)

Исус напълно се доверява на Отец, че е Негов Син и не търси никакви доказателства или слава за това. За Него думата на Отец е напълно достатъчна. Това трябва да е примерът и правилото за всеки един християнин - вярва, а не търсене на доказателства, основани на многобройни дела, вроден безсмъртен живот, външна красота или способности. Само грешният човек (изгубил своята идентичност и принадлежност) търси стойност чрез сила и качества за задоволяване на своята неувереност, гордост, егоизъм и объркана идентичност.

Трябва да се проумее, че Бог казва не само за Исус: **Този е Моят възлюбен Син...** (Йоан 17:5). Той каз-

ва на всеки човек – мъж и жена, че са Негови възлюбени синове и дъщери, за да повярват в тази истина. И това уверение на Отец и Сина към човечите трябва да бъде напълно достатъчно за тях и спасението им, а не опити за себедоказване пред Бог, че сме Негови последователи, чрез добри дела. Това е напълно погрешно. Това е стремеж за спасение чрез дела и изпълнение. Това не е вяра, а разбиране, на което са основани всички езически религии по света.

Под една много фина маска тази сатанинска измама се е настанила и в масовото християнство. Християните искат да се доказват пред Бога не чрез вяра, а чрез дела. Вторите имат своето място, но те са резултат от вярата и любовта („Божията любов ни принуждава“, подтиква, подбужда, а не обратното). Механизмът често бива обръщан с главата надолу - поставяне на „каруцата пред коня“. Важни са мотивите (вяра и любов), а не делата сами по себе си като средство за доказване и спасение.

Ето няколко цитата, които категорично представят истинската буквална идентичност на Бог Отец и единородния Му Син Исус Христос и техните отношения, основани на пълно доверие и любов агапе:

Писанията ясно показват връзката между Бог и Христос и така персоналноста и индивидуалността на всеки от тях. (цитира се *Евреи 1:1-5*). **Бог е бащата на Христос; Христос се Синът на Бога.** На Христос **е дадено** възвишено положение. Той е приравнен с Отца. Всички съвети на Бога са отворени за **Неговия Син**. (Свидетелства към църквата, т. 8, гл. 43, пар. 3, стр. 268, 1904 г.)

Отец беше по-голям от Сина в това, че беше първи. Синът беше равен с Отца поради това, че получи всичко от Отца. (Джеймс Уайт, Ревю енд Хералд, 4-ти януари, 1881 г., Умът на Христос)

„А Петър, описвайки опасностите, на които ще бъде изложена църквата в последните дни, казва, че както някога фалшиви пророци въведоха в грях Израил, така ще има фалшиви учители, „които ще въведат тайно гибелни ереси, като се отричат даже от Господаря, Който ги е купил...“. Тук апостолът е посочил една от отличителните черти на учителите спиритисти. Те отказват да признаят Христос като Божи Син. За такива учители възлюбеният Йоан казва: „Кой е лъжец освен оня, който отрича, че Исус е Христос? Той е антихрист, който се отрича от Отца и Сина. Никой, който се отрича от Сина, няма и Отца“ (*1 Йоаново 2:22, 23*). Отричайки Христос, спиритизмът отрича и Отца, и Сина, а Библията нарича това проява на антихриста.“ (Е.У., Патриарси и пророци, Древно и съвременно магьосничество, стр. 457, бълг. изд., 1996 г.)

Казано е, че всеки, който проповядва и не признава Исус Христос като Божи Син, е фалшив учител, спиритист и е проява на антихриста.

И две изявления от апостол Йоан:

Всеки, който вярва, че Исус е Христос, е роден от Бога; и всеки, който обича родителя, обича и рождения от Него. (*1 Йоаново послание 5:1*)

И кой побеждава света, ако не е този, който вярва, че Исус е Божият Син. (*1 Йоаново послание 5:5*)

Следващият въпрос, който ще се опитаме да изясним, е този с идентичността (не естеството) на Святия Дух. Той отделен бог ли е, или е част от някакъв троен съюз - Троица, Триединство, или е Духът на Отец и Сина - Исус Христос?

Отново трябва да се каже, че както „Троица“ и „Триединство“, израз „Бог Свят Дух“ в Библията не съществува! Това е само човешко разбиране и светска философия.

За да има коректност, трябва да се каже, че в Писанието съществуват текстове, които наподобяват някаква троичност, но това е само когато Словото се чете през Адамовите изкривени поглед и система за справедливост, а не през Божиите. За голямо съжаление, повечето хора не могат да се освободят от неправилното си мислене, да сложат правилните очила. Да погледнем три такива примера. Още в първата книга на Библията – Битие, се казва:

В началото Бог сътвори небето и земята. А земята беше неустроена и пуста; и тъмнина покриваше бездната; и Божият Дух се носеше над водата. (Битие 1:1-2)

Някои виждат в този текст доказателство за бог Свят Дух. Но той ясно казва, че това е Божият (на Отец) Дух, а не Бог Свят Дух. Няколко стиха по-късно е записано: „**Бог каза: Да създадем човека по Нашия образ, по Наше подобие;...**“ (Битие 1:26). Изразите „да създадем“, „по Нашия“, „по Наше“ са в множествено число. От това мнозина правят извода, че съществува Бог Триединство. И тук отговорът е пределно ясен - просто Бог Отец казва на Своя буквален Син Исус Христос да сътворят земята и живота на нея. Няма дори и намек за някакъв трети Бог Свят Дух или Троица. Божият Дух, който се носи над водата, не е трети Бог, а животворящият Дух на Отец и Сина.

И три цитата по въпроса:

Отец и Сина бяха едно при сътворението на човека и при неговото изкупление. Отец казал на Сина: „Да направим човека по нашия образ“. А триумфалната песен, в която участват изкупените, е към Онзи, Който седи на трона, и към Агнето, вовеки веков. (Дж. С. Уайт, Законът и евангелието, пар. 1, 1870 г.)

Синът Му щеше да работи особено в единство с Него при предстоящото сътворение на земята. Неговият Син щеше да изпълни волята и целите Му, но

нямаше да направи нищо от Себе Си. Волята на Отец щеше да бъде изпълнена в Него. (Духа на пророчеството, т. 1, стр. 18, гл. 1, пар. 3)

След като земята и животните по нея бяха сътворени, Отец и Синът изпълниха Своята цел, която беше запланувана преди падението на Сатана – да направят човека по Своя Образ. Те бяха работили заедно в сътворяването на земята и всяко живо нещо по нея. А сега Бог каза на Своя Син: „Да направим човека по Нашия образ.“ (Духа на пророчеството, т. 1, гл. 2, пар. 2)

Да видим и един пример от Новия Завет, за който често се твърди, че доказва Бог Триединство и съществуването на Бог Свят Дух: И така, идете и създавайте ученици измежду всички народи, и ги кръщавайте в името на Отца, Сина и Светия Дух...“ (Матей 28:19). Това изброяване ни най-малко не означава, че има Бог Троица, както и в други текстове се казва три пъти за Бог, че е „Свят, Свят, Свят.“

Нека да ги проследим:

В годината, когато умря цар Озия, видях Господа, седнал на висок и издигнат престол и полите Му изпълваха храма. Над Него стояха серафимите, всеки от които имаше по шест крила: с две покриваше лицето си, с две покриваше краката си и с две летеше. Те викаха един през друг: „Свят, свят, свят Господ на Силите! Славата Му изпълва цялата земя. (Исаия 6:1-3)

И паралелният на този текст в Новия Завет от книгата Откровение:

И четирите живи същества, които имаха по шест крила, бяха покрити с очи наоколо и под кри-

лете си; и те не престават денем и нощем да казват:
**Свят, свят, свят е Господ Бог Всемогъщ, Който
беше, Който е и Който ще бъде.** (*Откровение 4:8*)

И двата текста акцентират върху светостта на Бог Отец - великият Източник на всичко съществуващо в универса. Най-голямата слава на Бог е Неговият прекрасен, ненасилствен и любящ -агапе характер, видимо изявен в Неговия Син Исус Христос.

На престола е представен само Бог Отец, а не Бог Троица, Триединство или Бог Свят Дух. Тройните възгласи на херувимите не означават възхвала на трима Богове или Триединен Бог, но че Бог винаги е бил и е безкрайно Пресвят, както в миналото (Който беше) и в настоящето (Който е), така и в бъдещето (и Който ще бъде) - пресвят през цялата вечност.

И в Матей Светият Дух не е наречен Бог. Светият Дух е Духът на Отец и Сина, Който създава, оживотворява, възкресява (физически и духовно), поддържа живота и дава благословения на всички творения във Вселената. Ако това изброяване в *Матей 28:19* означава съществуването на Триединен Бог и че то е вярно, учениците и апостоли на Христос, щяха да кръщават именно по този троичен начин, но те са кръщавали единствено и само в името на Христос:

А Петър им каза: Покайте се и всеки от вас нека се кръсти в името на Исус Христос за прощение на греховете ви и ще приемете този дар Светия Дух. (*Деяния на апостолите 27:38*)

И заповяда да бъдат кръстени в името на Исус Христос. Тогава му се примолыха да остане няколко дни у тях. (*Деяния на апостолите 10:48*)

А Павел каза: Йоан е кръщавал с кръщението на покаяние, като е казвал на народа да вярва в

Този, Който щеше да дойде след него, т. е. в Исус. И като чува това кръстиха се в името на Господ Исус.
(Деяния на апостолите 19:4-5)

Никъде в цялата Библия не съществува молитва, отправена към Бог Троица или към Бог Свят Дух, както днес мнозина себеизмамно учат и практикуват.

В молитвата „**Отче наш**“, в отговор на учениците Му да ги научи правилно да се молят, Синът Исус Христос се обръща единствено към Отец.

А вие се молете така: „Отче наш, Който си на небесата, да се свети Твоето име! Да дойде Твоето царство; да бъде Твоята воля както на небето, така и на земята! Дай ни днес насъщния хляб; и прости ни дълговете, както и ние простихме на нашите длъжници. И не ни въвеждай в изкушение, но избави ни от лукавия. Защото е Твое царството и силата, и славата до вековете. Амин! (Матей 6:9-13)

Един цитат по същия въпрос от Джеймс Уайт:

Когато може да се докаже, че целта на молитвата на Божия Син е била учениците да са едно тяло с дванадесет глави, тогава може да се покаже, че имаме Божество с три глави. (Джеймс Уайт, Ревю енд Хералд, 11-ти май, 1880 г.)

Ето и едно изявление по въпроса за съравност и триединство:

...Относно триединството заключих, че за мен е невъзможно да повярвам в Господ Исус Христос, Синът на Отец, че е също и Всемогъщият Отец, едно и също същество. Казах на баща си: „Ако можеш да ме убедиш, че ние сме едно в този смисъл, че ти си мой баща, а аз твой син; и също така, че аз съм твой баща, а ти мой син, тогава мога да повярвам в три-

динството.“ (Автобиография на старейшина Джоузеф Бейтс, 1868 г., стр. 204)

И цитати от Духа на пророчеството:

Само Отец и Синът трябва да бъдат възвишавани. (Младежки инструктор, 7-ми юли 1898 г.)

Единственото същество, което бе едно с Бога и живя закон в човечеството, слизайки до скромния живот на обикновен работник и трудейки се в дърводелската скамейка със своя земен родител. (Знамения на времето, 14-ти октомври 1897 г.)

Христос, Словото, Единородният на Бога, бе едно с вечния Отец – едно в природа, в характер и в намерение – единственото същество в цялата вселена, което можеше да влезе във всички съвети и цели на Бога. (Великата борба, гл. 29, пар. 3, 1888 г.)

...Бог толкова възлюби света, че даде Своя Единороден Син“ – не син по сътворение, каквито бяха ангелите, нито син по осиновяване, какъвто е простеният грешник, а Син, роден в точния образ на личността на Отец и в цялата яркост на Неговото величие и слава, еднакъв с Бога по власт, достойнство и божествено съвършенство. В Него телесно обитаваше цялата пълнота на Божеството. (Е.У., Знамения на времето, 30-ти май, 1895 г.)

В последната книга на Библията - Откровение, апостол Йоан описва показаното му във видение небесно светилище. Там на трона на вселената седят единствено Бог Отец и Неговият възлюбен единороден Син - Агнецът, Господ Исус Христос. На трона или до трона не седи и няма никакъв трети Бог Свети Дух, нито се споменава за такъв.

В нито едно от многобройните послания на апостол Павел няма отправени поздрави или пожелания от Бог Трои-

ца или Бог Свети Дух, а само от Отец и Сина. Ако Павел или другите апостоли биха направили такъв недопустим пропуск, това би означавало незачитане, оскърбление и грях към един евентуален троен Бог или част от Него.

Ето още библейски цитати и такива от Духа на пророчеството относно идентичността на Светия Дух:

И понеже вие сте синове, Бог изпрати в сърцата ви Духа на Своя Син, който вика: Авва, Отче. (Галатяни 4:6)

Вие обаче не сте плътски, а духовни, ако живее във вас Божият Дух. Но ако някой няма Христовия Дух, той не е Негов. (Римляни 8:9)

В този стих ясно се вижда, че Божият Дух и Христовият Дух са идентични. Божият Дух и Христовият Дух е умът, характерът, животът на Бога и на Христос. Личностното невидимо, духовно присъствие на Отец чрез Христос в душата.

Като издирваха кое или какво посочваше Христовият Дух, Който беше в тях, когато предизвестяваше Христовите страдания и след тях славата. (1 Петрово послание 1:11)

И апостолите преминаха Фригийската и Галатийската земя, като им се забрани от Светия Дух да проповядват словото в Азия и като дойдоха срещу Мизия, опитаха се да отидат във Витания, но Иисусовият Дух не им позволи. (Деяния на апостолите 16:6-7)

Тук също Светият Дух и Иисусовият Дух са идентични. След възнесението Си Христос присъства на земята не телесно, но неограничено от време и пространство чрез невидимата Си, личностна, духовна форма в човешкия ум и сърце, наречена Светия Дух - Утешителя. Не съществува

никакъв отделен трети Бог Свят Дух.

А Господ е Духът; и където е Господният Дух, там е свобода. (2 Коринтяни 3:17)

Тогави ми каза: Ето Господното слово към Зоровавел, което казва: Не чрез сила, нито чрез мощ, а чрез **Духа Ми**, казва Господ на Силите. (Захария 4:6)

Има **един ходатай** между Бога и човека, човекът **Исус Христос**. (1 Тимотей 2:5)

Духът на Господа Йехова е на Мене; защото Господ Ме е помазал да благовестявам на кротките, пратил ме е да превържа съкрушените сърца, да прогласа освобождение на пленниците и отваряне на затвора на вързаните... (Исаия 61:1)

Светият Дух е Христовият Дух, който е изпратен на всички хора да им осигури пълнота, за да можем чрез Неговата благодат да бъдем пълноценни в Него. (Е.У., Издание на ръкописи, т. 13, стр. 313, № 1056, 13-ти септември 1895 г.)

Обременен от човешкото естество, Христос не можеше да бъде лично на всяко място; затова бе изцяло в тяхна полза да ги напусне, да отиде при Своя Баща и да изпрати Светия Дух да бъде Негов заместник на земята. Светият Дух е Той самият, съблечен от персоналността на човечеството и следователно независим. Той щеше да представи Себе Си като присъстващ на всяко място чрез Своя **Свят Дух, като Всеприсъстващия**. (Издание на ръкописи, (MR), т. 14, стр. 23)

За всички е задължително да знаят и да могат да определят какво е Светият Дух. Христос ни казва, че

Светият Дух е Утешителят, а Утешителят – Светият Дух. „И Аз ще поискам от Отца, и Той ще ви даде друг Утешител, за да бъде с вас до века; Духът на истината, когото светът не може да приеме, защото Го не вижда, нито Го познава. Вие Го познавате, защото Той пребъдва във вас и във вас ще бъде.“ (*Йоан 14:16-17*). Това се отнася за всеприсъствието на Духа на Христос, наречен Утешител.“ (Е.У., Издание на ръкописи, т. 14, стр. 179, Писмо 7, 6-ти ноември 1891 г.)

Докато Исус служи в светилището горе, Той все още е служител на църквата на земята чрез Духа Си. Той е откъснат от видимите възприятия, но обещанието Му, дадено на раздяла, се изпълнява:

„И, ето, Аз Съм с вас през всичките дни до края на света.“ (*Матей 28:20*). (Копнежът на вековете, гл. 16, пар. 37)

След възнесението Си Той (Исус) трябваше да отсъства лично; но чрез Утешителя Той все още щеше да е с тях и те не трябваше да прекарват времето си в траур. (Копнежът на вековете, гл. 28, пар. 26)

Чрез Духа Спасителят щеше да бъде достъпен за всички. В този смисъл Той щеше да бъде по-близо до тях, отколкото, ако не се бе възкачил на високо. (Копнежът на вековете, гл. 73, пар. 26)

Светият Дух е диханието на духовния живот на душата. Даването на Духа е даването на Христовия живот. (Копнежът на вековете, гл. 84, пар. 10)

Светият Дух е жизненото присъствие на Бога и ако бъде оценен, ще предизвика хвала и благодарност и винаги ще извира за вечен живот. (Библейско ехо, 5-ти август 1901 г.)

...Светият Дух е Утешителят като личното присъствие на Христос в душата. (Ревю енд Хералд, 29-ти ноември 1892 г.)

Влиянието на Светия Дух е животът на Христос в душата. (Издание на ръкописи, т. 4, стр. 332, 1896 г.)

Даряването на Духа е даряване на Христовия живот. Той изпълва получателя с качества на Христос. (Копнежът на вековете, гл. 84, пар. 10, 1898 г.; Ревю енд Хералд, 2-ри юни 1896 г.)

Затова покайте се и се обърнете, за да се заличат греховете ви и така да дойдат освежителни времена от лицето на Господа и Той да ви изпрати определения за вас Иисус Христос. (*Деяния на апостолите 3:19-20*)

Освежителните времена преди Пришествието е обещаният „късен дъжд“, не Бог Свят Дух, а Духът на самия Христос - Утешителят.

Христос им дава диханието на собствения Си Дух, живота на собствения Си живот. Светият Дух изразява най-висшите Си енергии, за да работи в сърцата и ума. (Копнежът на вековете, гл. 86, пар. 38; Ревю енд Хералд, 5-ти януари 1911 г., пар. 6)

Той идва при нас чрез Своя Свети Дух днес. Нека Го познаем сега; така ще Го познаем и когато дойде на небесните облаци със сила и голяма слава. (Ревю енд Хералд, 30-ти април 1901 г.)

Причината, поради която църквите са слаби и болнави и готови да умрат, е, че врагът е въздействал с обезкуражителни влияния върху треперещите души. Той се стреми да скрие Иисус като Утешителя от погледа им. (Ревю енд Хералд, 26-ти август 1890 г.)

Давайки ни Своя Дух, Бог ни дава Себе Си, правейки Себе Си извор на Божествените влияния, за да дава здраве и живот на света. (Свидетелства към църквата, т. 7, стр. 273, гл. 54, подзагл. „Силата отгоре“, пар. 1)

Изводът, който може да бъде направен дотук по разглежданата тема, е, че Бог Троица или Бог Триединство просто не съществува. Вярващите и покланящи се на троен Бог се покланят на несъществуващ такъв. Това вероятно ще прозвучи шокиращо за много християни, но колкото и да е трудно за грешния и измамен човешки ум, истината трябва да бъде видяна, осмислена и приета, защото само тя може да спасява. Докато измамата може само да погубва. Покланящите се на Бог Триединство рискуват собственото си спасение, ако не извършат нужната реформа във вярата си.

Учението за Триединството, което е установено в църквата от Никейския събор през 325 г. сл. Хр. Това учение унищожавя личността на Бога и Неговия Син Исус Христос, нашия Господ. Известните мерки, чрез които то е било наложено на църквата, появяващи се на страниците на църковната история, може да накарат всеки вярващ да се изчерви. (Дж. Ендрюс, Ревю енд Хералд, 6-ти март 1855 г., Падането на Вавилон)

И ще познаете истината, и истината ще ви направи свободни. (*Йоан 8:32*)

Целта на това разглеждане не е само да се разбере истинската Божия идентичност и характер, но най-вече всеки да може да открие правилния метод за изучаване и разбиране на Библията. Тук не са разгледани всички текстове от Писанията и Духа на пророчеството, но само част от тях като пример как да се разбират различни стихове и пасажии, когато те ни изглеждат като че са в противоречие.

Има много правила (както 14-те на Уилям Милър) за

изучаване на Библията и вероятно едно от най-важните от тях е първо да бъдат извадени всички текстове по даден въпрос, да бъдат сравнени, осмислени и хармонизирани, за да може да се разбере правилно това, което Бог е вложил в тях и е искал да ни разкрие. Необходимо е да добавим, че всеки трябва лично и с молитва да изследва Божието Слово. Да не разчита на човешка мъдрост и човешки учители, на чужди мнения и чужда вяра (включително и на известни пастори и професори по теология), а само на това, което Бог чрез Духа Си разкрива лично на ума на всеки човек. Науката в повечето случаи води до гордост, самонадеяност и заслепление (включително и в теологията).

Неслучайно Исус Христос е избрал за Свои ученици неуки и бедни рибари, говедари и бирници, а не тогавашните горди и себедостатъчни учени, наричани книжници и законоучители. Хората имат различни умове и способности за възприемане и поради това Бог работи индивидуално с всеки за просветляване на ума му, за познаването на Твореца, разбирането на Писанията и пътя на грешника към небето. Ето и съвета от Духа на пророчеството по този въпрос:

Не бива да приемаме свидетелството, на който и да било човек, по отношение на това какво Писанията учат, но трябва да изследваме Божиите думи за себе си. Ако позволим на други да мислят вместо нас, тогава силата ни постепенно ще се парализира и способностите ни ще намалеят. (Е.У., Пътят към Христа, Познаване за Бога, стр. 91-92, 1991 г.)

Приемайки този съвет (включително и за себе си), се моля всеки да се възползва от него, от което ще произлязат големи благословения за изучаващите Писанията. Това не означава, че пасторите и църковните ръководители не трябва да бъдат уважавани, но те трябва да бъдат умолявани да осъзнаят голямата опасност

от проповядването на неправилни учения както за тях лично, така и за тези, които ръководят и поучават. Да осъзнаят своята огромна отговорност пред Бог за това с какво хранят и как се грижат за здравето на Божието стадо и посоката, в която го водят - към спасение или към погибел. Защото: **...ако слепец слепеца води, и двамата ще паднат в ямата. (Матей 15:14)**. За пасторите и ръководителите трябва да бъдат отправяни постоянни и настойчиви молитви. Словото трябва да се познава и проповядва правилно. Само тогава то може да води към благословение и спасение.

И още нещо по този въпрос: мнозина с пълно право питат защо, след като Библията е една, често има различно разбиране, тълкуване и мнения по библейските въпроси както и в настоящия случай за Божията идентичност и характер?

Ето няколко отговора:

Голямата грешка на църквите през всички епохи беше да достигнат до разбирането на една библейска истина и там да спрат. Там хвърлиха котва. Те престанаха да вървят напред, дотолкова че да кажат: „Имаме напълно достатъчно светлина. Нямаме нужда от повече“ (...) Господ обича своя народ и би го водил стъпка по стъпка напред под знамето на истината, вестта на третия ангел. (...) В тези последни дни имаме ползата от мъдростта и опита на минали епохи. Божиите хора, светии и мъченици, са изповядвали вярата си и познаването на техния опит и пламенна ревност за Бога се предава на света в живото свято Писание. (...) Това поверено наследство е събрано от верни свидетели, за да може ярката светлина, огряваща ги в опознаването на Бог, да просвети живеещите в тези последни дни; и докато те оценяват тази светлина, ще напредват към по-голяма. Източникът на цялата светлина все още ни кани да дойдем и да погълнем нейните лъчи. Светли-

ната не свети там, където последователите на Христос не могат да се възползват от нея. Тя не е откъсната от света, за да няма повече и увеличаваща се светлина, която да свети по-ясно и по-изобилно върху всички, които са усъвършенствали дадената от Бога светлина. Божиите хора в тези последни дни, трябва да избират по-скоро светлина, отколкото тъмнина. Те трябва да търсят светлина и да искат светлина... Светлината ще продължава да свети с все по-ярки лъчи и истината, каквато е в Исус, ще се разкрива все по-ясно, за да могат да се усъвършенстват човешкото сърце и характер, да се разсее моралната тъмнина, с която Сатана се стреми да покрие Божия народ... Като наближаваме края на времето, ще има нужда от по-дълбока и ясна проницателност, по-твърдо познаване на Божието Слово, жива опитност и святост на сърцето и живота, който трябва да имаме, за да Му служим. (Е.У., „Да Го познаем“)

Бог има църква. Тя не е великата катедрала, нито националното учреждение, нито са различните деноминации, тя е народът, който обича Бога и пази Неговите заповеди. **Където двама или трима са събрани в Мое име, там съм и Аз посред тях.** (Матей 18:20). Христос е сред малцината смирени, това е Христовата църква, защото присъствието на Възвисяния и Светия, Който обитава вечността, единствено конституира една църква. (Е.У., Писмо 108, пар. 17, 1886 г.)

Фактът, че едно име стои записано в списъка на местната църква, не доказва, че в очите на Бога ние сме част от църквата на Исус Христос, която се състои само от истински християни. Това, което има стойност, е да развием **християнските добродетели и характер.** Това именно открива дали принадлежим на Христос и дали, казано на духовен език, в Неговите очи ние сме членове на

Неговата църква. Жизненоважно е да бъдем наясно по тези въпроси, иначе рискуваме да се люлеем в илюзии.

Християните наистина трябва да бъдат представители на Исус Христос; те не трябва да се преструват. Нима светът трябва да формира представата си за Бога по поведението на онези, които само носят името на Христос, но не вършат Неговите дела? Нима трябва да посочи онези, които твърдят, че са вярващи и да каже: „О, тези са християни, а ще мамят и лъжат, и не може да им се вярва.“? Това не са тези, които наистина представляват Бога. Но Бог няма да остави света да бъде измамен. Господ има особени люде на земята и не се срамува да ги нарича братя, защото те вършат делата на Христос. Те дават да се разбере, че обичат Бога, защото спазват неговите заповеди. Те носят божествения образ. Те са зрелище за света, за ангелите и за хората. (62 Ревю енд Хералд, 29 януари 1895 г.)

Друг много важен отговор и причина за многото църкви и тълкувания е в начина на мислене, очилата, през които изучаваме Божието слово. Ако четем през Божия поглед, виждаме едни неща и си правим едни изводи, но ако не осъзнаваме това и четем Словото през своите грешни, замъглени и изкривени Адамови очила (Моите помисли не са като вашите помисли... (Исаия 55:8-9); Ти си помислил, че Съм съвсем подобен на тебе... (Псалм 50:21))), то виждаме същите текстове по един различен начин, противоположен, правим си погрешни заключения и оттам изграждаме неправилна вяра. Грешникът с ум Адамов трябва да се преобрази, да се възстанови и да получи „ум Христов“, за да може да се спаси. Това е била и все още е задачата и главната мисия на Исус Христос на земята - да извърши това възстановяване на човешкия, поразен от греха ум. Само ако човек смени и сложи правилните Божии очила („ум Христов“ и ненасилствена правосъдна система), ще може правилно да разбира Пи-

санията и да познава Бога. Очила, разкриващи истинската идентичност, милост, ненасилственост, прощателност, доброта и любов агапе. В земното светилище е показан пътят на възстановяването и спасението на грешника при Бога и Неговото вечно царство на славата и любовта. Това светилище е съставено от три отделения или части: двор, Свято място (Светая) и пресвято място (Светая Светих). Чрез този модел нагледно са представени последователността, духовното израстване и пътят, по който Бог чрез Своя Син Исус Христос води всеки грешник до просветление, възстановяване на ума, спасение и готовност за връщане в небето и Божието царство на вечна слава. В двора се намират грешниците с поразена от греха представа за Бога. Хора с желязно, бронзово или медно мислене. Хора, които непременно искат жертва, за да могат да повярват, че Бог прощава греховете им, приема ги и така се спасяват. В двора хората имат старозаветно, плътско, „бронзово-медно“ мислене. Във второто и третото отделение вече се преминава към злато. Това означава прогресиране на мисленето на грешника, израстване, правилно познаване, вяра, освещаване и възстановяване на характера като кулминацията е в Най-святото място - Светая Светих. Когато грешникът позволи на Божия Агнец, Исус Христос, да го въведе в Най-святото място чрез Духа Си, това означава, че умът му е вече духовен и годен за връщане в Божието царство. Добре е всеки да обмисли и провери в кое отделение (умствено, духовно и с вяра) от светилището се намира. Или, казано по-правилно, да моли Исус да му открие това. И не само това, но и грешникът да се предостави Той да го очисти от заблудите, да обнови и въведе в Най-святото място както в земното светилище, така и в Небесното царство на славата и любовта.

Тук бихме могли да посочим Триединството, което премахва личността на Бога и Неговия Син Исус Христос... (Джеймс Уайт, 11.12. 1855г., Ревю енд Хералд, т. 7, бр. 11, с. 85, пар. 16)

Покланящите се на бог Триединство са в голяма опасност и не могат да познаят истинския характер на Бога. Те още не са влезли в най-святото място. Това на какъв Бог се покланяме и служим, има решаващо значение за нашето разбиране за Божията любов и характер, подражаването, последиците от което могат да бъдат съдбоносни за нашата вяра, бъдеще и спасение. Тези, които вярват в три съравни, съвечни и независими личности без никаква реална родствена връзка помежду си (между реални Отец и Син), а само изпълняващи роли на такива, губят и не разбират истинските отношения и принципа в небето и вселената - като в едно голямо общо космическо семейство, основано на любовта. Още при сътворението Бог е създавал семейния принцип при Адам и Ева - като при модела Отец и Син и близката им и реална връзка, при която Ева излиза (родена) от реброто на Адам, както и Сина, роден от лоното на Отец. Този модел е съвършен за цялата вселена и е основан на прекрасни, истински, реални, семейни отношения на пълно доверие, себепредаване и любов агапе. Идеята за независими, съравни личности без реална връзка помежду си, а само изпълняващи роли, разрушава Божествения модел, разменя позициите и ги обръща с главата надолу. Представя отрицателното влияние на навлязлата не само в света, но и в църквите еманципация (назначаване на жени за свещеници/пастори). Библията ясно казва, че Синът е Излязъл от Отец, а не обратното. Ева е излязла от Адам, а не обратното. Мъжът е поставен за глава и свещеник на дома и на църквата, а не обратното. В светилището първосвещеника и останалите служещи свещеници са били само мъже.

Защото мъжът не трябва да си покрива главата, понеже е образ и слава на Бога, а жената е слава на мъжа. Защото мъжът не е от жената, а жената - от мъжа. Защото не мъжът беше създаден за жената, а жената - за мъжа. Затова жената е длъжна да има на главата си белег на власт заради ангелите.

(1 Коринтяни 11:7-10)

Този външен белег е косата. Жените не е трябвало да си стрижат или бръснат главите, за да се различават дори и външно от мъжа, за да не се променя Божественият модел. Това е било пример, доказателство и „белег на власт“ не само за човеците, но и „заради ангелите“. Всички да са наясно и да няма объркване за небесната структура при Отец и Син. Размяната на позициите са катастрофални и водят до днешната (и не само) деморализация в света. Сатана разбира това и неслучайно неистово мрази и атакува семейството, като се опитва (вече доста успешно) да го разруши. Изобщо не е случайно популяризирането на еднородните бракове, гей- парадите (прайдове), хомосексуализма, въвеждането на трети неутрален пол, социален пол (като според „специалистите“ съществуват между 72 и 100 такива), издаването на паспорти на лица с неутрален пол, формулирани като „то“, предлагането на децата сами да правят избор на пола си, така нареченото джендърство, за което се правят непрестанни опити чрез налагането на международни конвенции (Истанбулската) и закони.

Този измамен модел на Бог Троица (а не Отец и Син) възпрепятства истинското познаване на характера на Бога, което от своя страна затруднява, или изключва, и преобразяването на човека по този милостив, ненасилствен, и любящ образ, чрез който само грешникът може да бъде възстановен и да стане годен за завръщане в небесното семеино царство на любовта. В притчата за блудния син (записана в *Лука 15:11-32*) ясно се вижда разликата между мисленето и отношението на бащата (символ на Бог Отец) и тези на двамата синове, считащи себе си за слуги. Това е поразеното от греха, човешко, слугинско, адамово мислене. Земният баща обича еднакво и двамата си сина, той прощава на единия (блудния син), без да иска жертви, дарове, дела или каквото и да е било друго нещо от него, а пръв се затичва, прегръща

го и веднага го облича, обува и възстановява като любим син, а не като слуга, каквото е било желанието на малкия син при завръщането му. Големият син също е сърдит и счита себе си за слуга. Бащата обаче го умолява, уверявайки го, че той също е негов възлюбен син и притежател на всичко, което е собственост на бащата и семейството. Истинска любов, основана на семейни отношения, а не на роли, постове, сила, притежания, дела или заслуги. Трябва всички да осъзнаем тези истини, да сменим мисленето и отношението си, подобно на тези при Отец и Сина Исус Христос, за да станем възлюбени синове и дъщери на небесния ни Баща, а не слуги и роби на Сатана. Мисленето ни трябва да се преобрази от старозаветно към новозаветно, от плътско към духовно, от слугинство към синовност, от ум Адамов към „ум Христов“.

Нека мисионерите на кръста заявят, че има един Бог и един Посредник между Бог и човека, Който е Исус Христос, Синът на Безкрайния Бог. Това трябва да бъде обявено във всяка църква по нашата земя. (Материали на Елън Уайт от 1888 г., стр. 886, 21-ви януари 1891 г.)

...Така говори Господ на Силите, Който казва: Ето мъжа, чието име е Отрасъл; той ще израсте от мястото си и ще построи храма Господен. Да! Той ще построи храма Господен; и като приеме славата, ще седне на престола си като управител; ще бъде и свещеник на престола си; и съвещание и установяване на мир ще има между двамата. (*Захария 6:12-13*)

Накрая можем да завършим с категоричното изявление на апостол Павел относно Божията идентичност:

... то за нас има само един Бог – Отец, от Когото е всичко и ние за Него, и един Господ – Исус Христос, чрез Когото е всичко и ние чрез Него. (*1 Коринтяни 8:6*)

ИСТИНСКИЯТ ХАРАКТЕР НА БОГА

Може спокойно да се каже, че правилното разбиране на този въпрос е от съдбоносно значение за спасението от греха и смъртта на всеки човек. Познаването на Бог, такъв какъвто е в действителност (а не такъв, какъвто грешника си мисли), е самият живот - вечният живот:

А това е вечен живот – да познаят Тебе, Единия Истинен Бог, и Исус Христос, Когото Си изпратил.
(Йоан 17:3)

Но това, което беше за мене придобивка, сметнах го като загуба за Христос. А освен това смятам като загуба заради това превъзходно нещо – познаването на моя Господ Христос Исус, за Когото изгубих всичко, и смятам всичко за измет, само Христос да придобия. (Филипяни 3:7-8)

В момента на грехопадението на Адам и Ева в райската градина в умовете им моментално наставка една радикална промяна, ужасно изкривяване и смъртоносно поражение във връзка с разбирането им за характера на Бога. От любящ и милостив Баща те започват да Го възприемат като един строг, жесток, наказващ и отмъстителен господар и съдия. От копнеж и нетърпение за ежедневната им среща за разговор, благословения и наслада със своя любящ Баща „при вечерния ветрец“ в умовете им се появява вражда и ужас. Бог, знаейки за съгрешаването и промяната в ума на Адам и Ева, пръв започва да ги търси, за да им помогне и да им прости, но те вече не Му вярват, мислят, че идва, за да ги накаже и убие, и се скриват от страх. Ето го този тъжен момент:

И при вечерния ветрец чува гласа на Господа Бога, като ходеше в градината; и човекът и жена му се скриха от лицето на Господа Бога между градинските дървета. Но Господ Бог повика човека и

му каза: Къде си? А той отговори: Чух гласа Ти в градината и се уплаших, защото съм гол; и се скрих. А Бог му каза: Кой ти каза, че си гол? Да не би да си ял от дървото, от което ти заповядах да не ядеш? (Битие 3:8-11)

Промяната в умовете на Адам и Ева от любов към вражда и страх е станала моментално. Отношението им към Бог – също. И тази фатална промяна се е предала и продължава да се предава по наследство на всички човешки поколения до ден днешен. Появява се езичеството - изкривена представа за Бог или богове, които са гневни, жестоки, постоянно недоволни и искащи жертви, за да бъдат умилостивени. Появява се „**мерзостта на запустението**“. Човешкият ум „запустява“ в разбирането си за характера на Бога. Появява се сатанинската наказателна и въздаваща правосъдна система - „всеки грях трябва да бъде наказан“.

В началото на великата борба Сатана бе заявил, че Божият закон не може да се изпълнява, че правдата е несъвместима с милостта и че ако законът бъде нарушен, не е възможно на грешника да бъде простено. Всеки грях трябва да получи своето наказание, твърдеше Сатана, така че, ако Бог отмени наказанието за греха, Той не би могъл да бъде едновременно Бог на истината и на справедливостта. (Е.У., Животът на Исус, гл. 79, стр. 428, 1992 г.)

За съжаление, тази отрова, тази фалшива правосъдна система и изкривена представа за Бога е поразила не само езическите религии, но и самото християнство. Започва една жестока, велика борба за възстановяването на човешкия ум. И Бог в огромната Си любов и милост към човеците се е съгласил (чрез немалка борба) да допусне, да поеме риск и даде една такава изключително скъпа жертва - Своя възлюбен единороден Син, Исус Христос.

Трябва да е ясно, че Бог нито е имал нужда от умилюстивяване, нито е искал жертви - както тази на Сина Си, така и на хора или животни. Бог е дал Сина Си не за да бъде убит и да бъде задоволено Неговото правосъдие и гняв или като наказание за греха, но за да бъде представен пред човеците видимо, чрез живота на Христос прекрасния ненасилствен характер на Отец, за да могат те да повярват в това, да бъдат „излекувани“ от страха и греха и да се спасят. Бог е любов, а истинската любов не взема и не убива, а само дава и прощава. Човешката, изопачена от греха ерос - егоистична „любов“, иска жертви. Но не и Божията агапе.

Тази велика борба за възстановяването на човешкия ум и спасяването от греха и смъртта продължава вече 6000 години. Бог е изключително милостив, дълготърпелив, внимателен и нежен Баща. Ние сме тези, които се нуждаем от умилюстивяване на поразените ни от греха, гневни, жестоки, „зверски“, невярващи и бунтовни умове, а не Бог. Ние искаме жертви. Това със сигурност е една голяма изненада за вавилонския начин на мислене на грешника (включително и за християнина), звучаща дори като ерес, провокация и много „твърда за поглъщане духовна храна“. Това обаче е самата истина и е от спасително значение всеки човек да може да я проумее и приеме. В следващите редове ще представим библейски и други доказателства и пояснения по този изключителен, касаещ човешкото спасение въпрос. Ето какво казва Бог чрез Библията относно жертвите и жертвената система:

Към жертва и принос Ти нямаш благоволение;
отворил си уши в мене; всеизгаряне и приноси за грех Ти не си поискал. (Псалм 40:6)

Защото не говорих на бащите ви, нито им дадох заповеди за всеизгаряния и жертви в деня, когато ги изведох от Египетската земя; а това им заповядах: Слушайте гласа Ми и Аз ще ви бъда Бог, и

вие ще Ми бъдете народ! И ходете по всички пътища, които ви заповядвам, за да благоденствате. Те обаче не послушаха, нито приклониха ухото си, а ходиха според намеренията и упоритостта на своето нечестиво сърце и отидоха назад, а не напред. (Йеремия 7:22-24)

Затова Христос, като влиза в света, казва:

„Жертва и принос не си поискал, но си Ми приготвил тяло; всеизгаряния и приноси за грях не са Ти угодни. (Евреи 10:5-6)

Ето какви жертви иска Бог:

Ще ям ли аз месо от телета? Ще пия ли кръв от козли? Принеси на Бога жертва на хваление и изпълни на Всевишния оброците си... Който принася жертва на хвала, той Ме прославя; и на онзи, който оправя пътя си, ще покажа Божието спасение. (Псалм 50:13-14, 23)

„С какво да дойда пред Господа и да се поклоня пред Всевишния Бог? Да дойда ли пред Него с всеизгаряния, с едногодишни телета? Ще благоволи ли Господ в хиляди овни или в десетки хиляди реки от масло? Да дам ли първородния си за престъплението си, плода на утробата си – за греха на душата си? Той ти е казал, човече, какво е доброто; и какво иска Господ от тебе: не е ли да вършиш праведното, да обичаш милост и да ходиш смирено със своя Бог? (Михей 6:6-8)

Така казва Господ: Мъдрият да не се хвали с мъдростта си, силният да не се хвали със силата си и богатият да не се хвали с богатството си; а който се хвали, нека се хвали с това, че разбира и познава Мене, че съм Господ, Който извършвам милост,

правосъдие и правда на земята. (Йеремия: 9:23-24)

Принасяйте **жертви на правда** и се надявайте на Господа. (Псалм 4:5)

Защото милост искам, а не жертва, и познаване на Бога – повече от всеизгаряния. (Осия 6:6)

Защото не искаш да Ти принеса жертва; всеизгаряния не са Ти угодни. Жертва на Бога са дух съкрушен; сърце съкрушено и разкаяно, Боже, Ти няма да презреш. (Псалм 51:16-17)

Единственото, което Бог е искал и иска от грешника, е признаването на вината и греха, смирение, покаяние и „**дух съкрушен**“. Това обаче и до ден днешен не се разбира от човешкия род включително и от християните.

Ето и изявлението на апостол Павел по въпроса за жертвите:

И така, моля ви, братя, поради Божиите милости да представите телата си в жертва жива, свята, благоугодна на Бога като ваше духовно служене. (Римляни 12:1)

Поради греха хората са си изградили представа за Бога по свой образ и подобие, а не такава, която съответства на това какъв е Той в действителност. Хората са тези, които в умовете и сърцата си искат наказания и жертви, като дори „естествено“ и несъзнателно прехвърлят (проектират) тези свои желаниа за съд и наказание върху характера на Бога, с което се самоизмамват и самопогубват. Сатанинската правосъдна система (възприета и от човека) е наказание, жертви и смърт, а **Божията е милост, прощение и живот.** От ясното им разграничаване зависи правилната вяра и спасението на всеки човек.

Християните вярват, че Бог Отец на Стария завет е жесток, наказващ и убиващ, а Исус Христос е милостив, до-

бър и прощаващ. Изфабрикувано е едно фрагментирано евангелие. Но сам Исус Христос ясно и категорично заявява: ... **Който е видял Мене, видял е Отца. Как казваш ти, покажи ни Отца? (Йоан 14:9). Аз и Отец сме едно. (Йоан 10:30).** Исус Христос не е убил никого през целия Си земен живот. Това означава, че и Неговият Отец е същият. В противен случай Христос би бил лъжец в изказването Си за Своя небесен Баща. Може ли някой да обвини Христос в лъжа?

Исус отговори: Ако славя Аз Себе Си, славата Ми е нищо; Отец Ми е, Който Ме слави, за Когото вие казвате, че е ваш Бог; и пак не сте Го познали. Но Аз Го познавам; и ако река, че не Го познавам, ще бъда като вас лъжец; Но Аз Го познавам и пазя словото Му. (Йоан 8:54-55)

Необходимо е да стане ясно, че няма абсолютно никаква разлика в характерите и правосъдието на Бог и на Сина Му Исус Христос. Привидното различие идва от погрешното човешко разбиране и е само в помрачените поради греха умове на Адам и Ева и милиардите им потомци.

Грехът е смъртоносно болестно състояние на човешкия ум. Ум, в който има неправилна представа за Бога, неправилна (осъдителна и наказателна) правосъдна система, неправилна ценностна система, неправилни приоритети и цели в живота. Вече 6000 години Бог се опитва да излекува цялото човечество от заблудата чрез нагледния пример на живота на Своя възлюбен единороден Син Исус Христос. Да го спаси от вярването му, че Бог е себелюбив и жестоко наказва всяко неподчинение и всеки грях. В Библията ясно е записано, че: „Заплатата на греха е смърт...“ (Римляни 6:23), а не „заплатата на Бог за греха е смърт“. Разликата между двете е коренно противоположна. Бог не убива! Ако убива, Той няма как да е Любов (1 Йоан 4:8). Това са взаимно изключващи се понятия, оксиморон.

„...Душата, която е съгрешила, тя ще умре.“ (Йезекиил 18:4, 20). Това не е заплаха от страна на Бог към грешника, че ще го убие заради греховете му, а е **предупреждение за естествените последици от греха - смърт.**

Същото предупреждение към човека е дадено още в райската градина към Адам и Ева преди грехопадението:

Господ Бог заповяда на човека: От всяко дърво в градината свободно да ядеш, но да не ядеш от дървото за познаване на доброто и злото, защото в деня, когато ядеш от него, непременно ще умреш.
(Битие 2:16-17)

Това предупреждение е израз на безкрайната Божия любов и загриженост за бъдещето и щастието на човека. Всеки грях е прекъсване на връзката с Бог, с Източника на живота, а това неминуемо води до вечна смърт.

Апостол Яков потвърждава истината за това кой убива:

Товага, когато похотта зачене, тя ражда грях; а грехът, когато се развие напълно, ражда смърт.
(Яков 1:15)

Божията агапе любов не отнема, а само дава:

...и живот, и дишане, и всичко. (Деяния на апостолите 17:25)

„Златният стих“ на Библията е пределно ясен:

Защото Бог толкова възлюби света, че даде Своя Единороден Син, за да не погине нито един, който вярва в Него, но да има вечен живот.
(Йоан 3:16)

Апостол Павел в Посланието си към евреите е записал един стих, който се разбира абсолютно погрешно, понеже отразява човешкия съд и Адамовия

начин на мислене: **И почти мога да кажа, че по закона всичко се очиства с кръв; и без проливането на кръв няма прощение.** (Евреи 9:22)

Следващите два цитата дават правилното разбиране на горния текст относно това кой иска жертви и проливане на кръв:

Разбира се, идеята за умилоствивение или жертвоприношение е, че има гняв, който трябва да бъде успокоен. Но обърнете специално внимание, че **ние сме тези, които изискваме жертвата, а не Бог.** Той осигурява жертвата. Идеята, че Божият гняв трябва да бъде умилоствивен, за да можем да получим прошка, не намира основание в Библията. Върхът на абсурда е да се каже, че Бог е толкова ядосан на хората, че няма да им прости, освен ако не бъде осигурено нещо, което да смекчи гнева Му, и затова самият Той предлага Себе Си като дар, чрез който да бъде успокоен... **Езическата идея,** която твърде често се поддържа от изповядващите се за християни, е, че хората трябва да осигурят жертва, за да успокоят гнева на своя бог. Цялото езическо поклонение е просто подкуп за техните богове, за да бъдат те благосклонни към тях. Ако сметнели, че боговете им са много ядосани, те щели да осигурят по-голяма жертва и затова в крайни случаи се принасяли човешки жертви (*Михей 6:6-8*). Те смятали, както правят поклонниците на Шива в Индия днес, че техният бог е удовлетворен от гледката на кръв. (Е. Дж. Уагонър, Знамения на времето, т. 22, 23-ти януари 1896 г.)

Моля, не пропускайте представената тук идея, че ние сме тези, които изискваме жертва, а не Бог. Защото **ние сме тези, които вярват, че „без проливането на кръв не може да има прошка.“ Исус пролял**

кръвта си като умилоствение не за да умилоствиви Бог, а човека! Така че вместо Бог да изисква жертва и ние да я осигуряваме; ние сме тези, които изискваме жертвата, а Бог я осигурява. Всичко било за умиротворяване и успокояване на нас, които сме били враждебни към Него. (К. Дж. Мълинс, Бог ли е убил Исус вместо да убие нас?, стр. 82-83, Мараната медия, 2023 г.)

Ето и още едно библейско доказателство за това, че Бог никога не е искал жертви, наказания и кръв, за да може да спаси. Той никога не е искал и жертвата на Своя възлюбен единороден Син като условие за прощение на грешника. Това са думите на Исус към Отец за това, че е изпълнил делото, за което е бил изпратен - представяне на истинския милостив и ненасилствен характер на Бога пред човеците, потънали в умствен и духовен вавилонски мрак:

...Аз Те прославих на земята, като свърших делото, което Ти Ми даде да върша. Изявих името Ти на човеците, които Ми даде от света. (Йоан 17:4, 6)

Тези думи на Исус са произнесени преди кръста и Голгота, което ясно показва, че Бог никога не е искал жертви и кръв, а само представяне на любящия Си характер пред човеците чрез живота на Своя Син Исус. Бог е искал само признаване на греховете и „дух съкрушен“. Кръстът обаче е бил неизбежен поради неспособността на грешника да повярва, че греховете му могат да бъдат простени, без някой друг да бъде наказан и убит като изкупление за това. Причината за кръста не е Бог, а поразеният, извратен, помрачен от греха човешки ум.

Но израилтяните не разбраха урока. Мнозина от тях разбираха жертвените приноси почти както езичниците – виждаха в тях дарове, чрез които можеха да повлияят на Божеството. Бог желаше да ги научи, че от собствената Му любов идва дарът, който

ги примирява с Него. (Е.У., Животът на Исус, Кръщението, стр. 53, 1992 г., бълг. изд.)

Някой може да каже, че в Библията има много истории (особено в Стария Завет), в които се казва, че Бог заповядва на ангелите Си, а и Сам Той изпраща потоп, градушки, камъни, мълнии, огън и жупел от небето, като въздаяние за всеки грях и всеки бунтовен и непокорен грешник. Да, такива истории има записани в Словото, но дали те биват разбирани правилно? Дали не са едно „огледало“ (*Яков 1:23, 24*), което отразява нашите погрешни мислене, вътрешно желание и характер, а не тези на Бог? Исус пита: „**Как четеш?**“, т.е. разбираш ли прочетеното през Божия поглед и характер, или го тълкуваш с болния си и увреден от греха Адамов ум. Филип задава същия въпрос на етиопския велможа:

И Филип се завтече и го чу, като четеше книгата на пророк Исаия, и каза: Ами разбираш ли, каквото четеш? (*Деяния на апостолите 8:30*)

Хората и най-вече християните разбират ли Божието слово Библията, когато я четат, или я тълкуват, както им е угодно и според собствената си изопачена правосъдна система, както казва апостол Петър във *2 Петрово послание 3:16* - „за своя погибел“? Повърхностното, плътско четене на Писанията като че ли казва ясно, че Бог наказва и убива грешниците, но дали това действително е така?

Причината за този начин на изразяване на Библията е, че Бог в снизхождението Си, милостта Си, познавайки невъзможността на грешника директно да схваща истините за Бога, се е снишил до човешкото наказателно мислене, за да може да го достигне и спаси дори в това негово трагично състояние и разбиране за Твореца. Подобно на казаното от апостол Павел:

...На всички станах всичко, та по всякакъв начин да спася неколцина. (*1 Коринтяни 9:22*).

Библията е написана по един много специален начин. В нея е представен един двуполусен модел. На единия полюс са текстове и истории, които ясно и буквално заявяват какъв е Бог. На другия полюс са текстове огледало, в които се отразява какви са мислите, желанията и правосъдието на грешния плътски човек. В тях Бог е представен като един съдия, който раздава правосъдие чрез наказания, основани на сила и смърт за нарушителите и бунтовниците. Това обаче е човешкото правосъдие, погрешно прехвърлено върху характера на Бога. Ако човек не осъзнае този огледален модел, той не може правилно да разбира Библията, нито може да познае какъв наистина е Бог, а от това зависи спасението на всеки Адамов потомък.

Ето един пример за принципа на огледалото (*Яков 1:23*) в случая с Исус и ханаанката:

И като излезе оттам, Исус се оттегли в Тирската и Сидонската област. И ето, една ханаанка излезе от онези места и извика: Смили се над мене, Господи, Сине Давидов! Дъщеря ми жестоко страда, обладана от бяс. Но Той не ѝ отговори нито дума. Учениците Му се молеха, като казваха: Отпрати я, защото вика след нас. А Той отговори: Аз не съм изпратен при други освен при изгубените от Израилевия дом. А тя дойде, кланяше му се и казваше: Господи, помогни ми. Той отговори: Не е прилично да се вземе хлябът на децата и да се хвърли на кученцата. А тя каза: Така е, Господи; но и кученцата ядат трошите, които падат от трапезата на господарите им. Тогава Исус ѝ отговори: О, жено, голяма е твоята вяра; нека бъде според желанието ти. И в този час дъщеря ѝ оздравя. (*Матей 15:21-28*)

Исус не нарича жената куче. Евреите са тези, които са наричали езичниците кучета. Исус издига и отразява като в огледало мисленето както на учениците, така и на

самата ханаанка. Той се опитва да разкрие и промени погрешното мислене и на двете страни, за да ги избави от вкоренената им взаимна ненавист, неверие, неразбиране и да ги спаси от самите тях. Но все пак ханаанката изявява силна вяра в Исус - Месията, като Го нарича „Господи, Сине Давидов“. Тя Го признава за Месия и Исус ѝ отговаря: „О, жено, голяма е твоята вяра...“ Тя вярва, че Исус е Месията и Той е изпратен не само до юдеите, но и до целия свят - точно обратното на мисленето на еврейските духовни водачи и народ включително и на самите ученици по това време. **При Своите Си дойде, но Своите Му не Го приеха. А на онези, които Го приеха, даде право да станат Божи чедра, т. е. на тези, които вярват в Неговото име... (Йоан 1:11-12)**

Такова огледало (Яков 1:23) е издигано на много места в Библията, за да можем да видим собственото си грозно лице, да разберем собствените си погрешни мисли, да ги разграничим от Божиите, да се покаем, да се новородим духовно и да се спасим.

Ето и един показателен случай, от който става ясно кой убива - Бог, каквото е първоначалното впечатление и грешна адамова реакция или човек:

Така умря Саул заради престъплението, което извърши против Господа, против Господнето слово, което не опази, а още - понеже се беше съвещавал със запитвачка на зли духове, за да се допита до тях, а до Господа не се допита, затова Той го умъртви и обърна царството към Давид, Есеевия син. (1 Летописи 10:13-14)

Казва се, че Бог е умъртвил непокорния цар Саул, но да видим дали действително е било така, или това е само специалният начин на изразяване в Библията и на погрешното човешко мислене.

Тогава Саул каза на оръженосеца си: Изтегли

меча си и ме прободи с него, за да не дойдат тези необрязани и да се поругаят с мене. Но оръженосецът му не прие, защото много се боеше. Затова Саул взе мечата си и падна върху него. Оръженосецът, като видя, че Саул умря, хвърли се и той върху мечата си и умря с него. Така умряха Саул, тримата му сина, оръженосецът му и всичките му мъже заедно в същия ден. (1 Царе 31:4-6)

Истината е, че Саул се е самоубил с мечата си, а не, че Бог го е умъртвил!

И втори пример:

И гневът на Господа отново пламна против Израил и Той подбуди Давид против тях да каже: Иди преброй Израил и Юда. (2Царе 24:1)

Изглежда, че Бог е подбудителят на Давид.

Обаче ето каква е истината: Но Сатана се надигна против Израил и подбуди Давид да преброи Израил. (1Летописи 21:1)

Сатана е този който подбужда Давид, а не Бог!

В очите на грешниците и непознаващите истинския Божи характер на ненасилие, милост и любов текстовете изглеждат като противоречие. Това е именно поради погрешната и изкривена от греха и провокирана от Сатана представа за Бога. Изопачена, омразна и мерзостна за Отец правосъдна система. Исус задава въпроса: „Какво е писано в закона? Как четеш? (Лука 10:26) Тоест, разбираш ли правилно прочетеното от Писанията или си го тълкуваш както ти е угодно през твоя замъглен, изкривен и поразен от греха сатанински, адамов и вавилонски начин на мислене ум.

Бог не е искал, но е допуснал жертвената система и така наречените наказания и въздаяния, за да може ог-

ромната тежест на страха и вината в ума на грешника да бъде отнета и той да повярва, че му е простено. Това обаче е за времената на пълен духовен мрак и невежество. Исус Христос е дошъл именно за да премахне този духовен мрак и да свали смъртоносното покривало от ума на човечеството. Сам Той казва:

...Човешкият Син не е дошъл да погуби човешки души, но да спаси. (Лука 9:55).

Как ще ги спаси? Като премахне чрез примера на живота Си мрака относно разбирането за характера на Бога. Кръстът на Исус Христос ясно показва кой е убиецът: ние, всеки един човек и бащата на лъжата, насилието и смъртта - Сатана, а не милостивият и любящ Бог и Баща на всяко творение. Да ги спаси от самите тях (от самите нас). Трябва да проумеем, че всички ние (цялото човечество) и днес стоим сред разярената еврейска тълпа при Пилат и в слепотата и безумието си крещим: **Разпни Го!** (Марк 15:14), и **Не искаме Този да царува над нас!** (Лука 19:14). В същото това време милостивият Исус не проклина и не съди, а се моли:

... Отче, прости им, защото не знаят какво правят. (Лука 23:34).

Отец нито ни съди, нито иска никакви изкупителни жертви, а само „дух съкрушен“. Бог не иска и няма нужда някой да Го умилостивява, дори и собственият Му единороден Син Исус Христос, защото Самият Той е милост и Любов.

В оня ден ще искате в Мое име; и не ви казвам, че Аз ще поискам от Отца за вас; защото Сам Отец ви люби, понеже вие възлюбихте Мене и повярвахте, че Аз от Отца излязох. Излязох от Отца и дойдох на света; и пак напускам света и отивам при Отца. (Йоан 16:26-28)

Господ мина пред него и прогласи: Господ, Господ, Бог жалостив и милосърден, дълготърпелив, Който изобилва с милост и вярност. (Изход 34:6)

А Исус му каза: Защо Ме наричаш благ? Никой не е благ освен Един Бог. (Лука 18:19)

Славете Господа, защото е благ, защото Неговата милост е вечна. (Псалм 107:1)

Любовта не убива. Бог никога не използва насилие. Това са взаимно изключващи се категории. Бог не може и не нарушава собствената Си заповед: „**Не убивай!**“ (Изход 29:13), защото това би означавало един непостоянен и непоследователен характер. Бог никога (за разлика от човеците) не се променя.

Защото, понеже Аз, Господ, не се изменям, затова и вие Яковови чада не загинахте. (Малахия 3:6)

Всяко дадено добро и всеки съвършен дар е отгоре и слиза от Отца на светлините, у Когото няма изменение или сянка от промяна. (Яков 1:17)

Ако Той забранява убийството, а в същото време убива, това не е нищо друго освен лицемерие. Нещо повече, Бог би бил най-големият убиец във вселената, имайки предвид удавянето на милионите хора при потопа и египтяните при Червеното море, многобройните язви при освождаването на Израел от Египет и не само там, огъня и сярата при Содом и Гомор и изгарянето на милиардите при Пришествието и в „огненото езеро“ след милениума (1000 години) в края на грешната човешка история. **Ако Бог убива, Той не би се различавал по нищо от Сатана.**

Такава мерзостна представа за Бога и желание за изкупителни жертви има само в поражения, егоистичен човешки ум. Някои твърдят, че като Творец Бог има правото

да наказва и убива непослушните творения и го прави. Но не това е начинът на мислене на милостивия и любящ Бог. Ето какво казва Той чрез псалмиста Асаф:

Понеже си сторил това и Аз премълчах, ти си помислил, че съм съвсем подобен на тебе; но Аз ще те изблича и ще изредя всичко това пред очите ти.
(Псалм 50:21)

Необходима е спешна и радикална промяна в разбирането за Бога. Умът и характерът Адамови трябва да се преобразят в характер и ум Христови, за да може човек да стане годен за Божието царство и вечността.

Бог няма нужда да се примирява с човека, защото го обича с „вечна любов“. Ние сме тези, които се нуждаем от умилостивение и примирение с Него поради грешното си вярване, че Той ни е разгневен и иска да ни накаже: **Господ ми се яви отдавна и каза: Наистина те възлюбих с вечна любов; затова продължих да ти показвам милост.** (Иеремия 31:3). Бог не е разгневен (както повечето си мислят), но е дълбоко наскърбен поради греха и неразбирането ни. Човекът е този, който отхвърля Бога, а не обратното. Бог никога не се отделя от човека и постоянно, до последния момент и възможност го търси, за да го спаси. Ние искаме да убием Бог и Синът Му в бунтовните си умове, защото Той ни „пречи“ да осъществяваме егоистичните си себеугаждащи и себепогубващи светски планове и желания. Виждаме Бог като наш враг и не искаме да имаме нищо общо с Него. Това е и причината за атеизма в света. Неправилното познаване на характера Му води до същото.

Ние сме тези, които искаме и мислим, че Бог е убил собствения Си Син на кръста, за да бъде доволен Неговият гняв срещу грешниците и правосъдието Му да бъде удовлетворено. Това е сатанинската правосъдна система, а не Божията. Това е нашето извратено мислене. Ето какво ясно е записал пророк Исаия:

Той наистина понесе печалта ни и със скърбите ни се натовари; а ние Го сметохме за ударен, поразен от Бога и наскърбен. Но Той беше наранен поради нашите престъпления, бит беше поради нашите беззакония; Върху Него дойде наказанието, донасящо нашия мир, и с Неговите рани ние се изцелихме... (Исая 53:4-5)

Ние и Сатана сме причината за кръста. Ние сме убийците на Христос, а не Бог. Ние си мислим, че Бог е искал откуп, жертви и наказания, за да бъде умиловитен. Бог никога не е искал жертви, за да прости. Ние ги искаме, за да повярваме, че ни е простено и да продължим да живеем. Истината е точно в обратна на мисленето ни посока.

Грешникът е този, който иска и трябва да бъде умиловитиван (от страна на Бог чрез жертвата на Сина Си), за да може човек да прогледне, да проумее, да познае своя любящ, милостив и нежен небесен Баща. Той дори не ни съди. За Бог се казва:

Затова Христос, като влиза в света, казва:

Жертва и принос не си поискал, но си Ми приготвил тяло; всеизгаряния и приноси за грях не са Ти угодни. (Евреи 10:5-6)

Защото милост искам, а не жертва и познаване на Бога – повече от всеизгаряния. (Осия 6:6)

На Тебе ще принеса жертва на хваление и името Господне ще призова. (Псалм 116:17)

Защото Отец не съди никого... (Йоан 5:22)

Ние сме тези, които съдим Бог, а не Той нас. Каквото отсъдим за Него, това и ще получим. Ако проумеем и повярваме, че Бог е любящ, милостив и прощаващ, ще бъдем простени и спасени. Ако отсъдим, че Той е насилствен и наказващ, ще получим точно това, което сме из-

брали - наказание и смърт, но това ще е нашето решение и отсъждане, а не Божието. Ние ще бъдем собствените си съдии в съда, а не Бог.

Това вероятно е нова, шокираща и твърда за прегльщане духовна храна, трудна за осмисляне от грешника истина. Подобен случай на самоосъждане обаче има описан в Библията в историята, в която цар Давид извършва тайно убийство и прелюбодейство и несъзнателно произнася собствената си присъда, когато е изобличен от пророк Натан: **Тогава гневът на Давид пламна силно против този човек и той каза на Натан: В името на живия Господ човекът, който е направил това, заслужава смърт... Тогава Натан каза на Давид: Ти си този човек... (2 Царе 12:5-7)**

Исус ясно заявява:

Не съдете, за да не бъдете съдени. Защото, с какъвто съд съдите, с такъв ще ви съдят; и с каквато мярка мерите, с такава ще ви се мери. (Матей 7:1-2)

Вие съдите по човешки („по плът“); Аз не съдя никого. (Йоан 8:15)

Това е истината за библейския съд, която трябва да бъде разбрана и повярвана от всеки човек, за да произведе в него плод за спасение и вечен живот. Всеки трябва да може да прави разлика между Божия прощателен и човешкия и сатанински наказателен съд. Те са коренно противоположни. Объркването е пагубно за човека.

Ето какво още е записано в Библията чрез апостол Йоан:

А Исус извика и рече: Който вярва в Мене, не в Мене вярва, а в Онзи, Който Ме е пратил. Аз дойдох Светлина на света, за да не остане в тъмнина

никой, който вярва в Мене. И ако чуе някой думите Ми и не ги пази, Аз не го съдя; защото не дойдох да съдя света, а да спася света. Който Ме отхвърля и не приема думите Ми, има кой да го съди; словото, което говорих, то ще го съди в последния ден. Защото аз от Себе Си не говорих; но Отец, Който Ме прати, Той Ми даде заповед какво да кажа и какво да говоря. И зная, че онова, което Той заповяда, е вечен живот. И така, това, което говоря, говоря го така, както Ми е казал Отец. (Йоан 12:44-50)

Исус ясно казва, че е дошъл за Светлина на света. Тази светлина, изявена чрез живота Му на земята, е представянето на истинския любящ, прощателен и себепожертвователен (агапе) характер на Бога. Това е мисията на Христос за човешкия род. Това е спасителната вест за всеки грешник на тази земя.

Убиването и смъртта са патент на Сатана. Апостол Павел е записал това в посланието си към Евреите:

И така, понеже децата са същества от общата плът и кръв, то и Той, подобно на тях, взе участие в същото, за да унищожи чрез смъртта този, който има властта, т.е. дявола... (Евреи 2:14)

Апостол Йоан е записал:

И известието, което чухме от Него и известяваме на вас, е, че Бог е светлина и в Него няма никаква тъмнина. (1 Йоан 1:5)

Защото е неизбежно ние да умрем и сме като вода, разляна по земята, която не се събира пак. А и Бог не отнема живот, а изнамира средства, така че изгнаникът да не остане отдалечен от Него. (2 Царе 14:14)

Вярването, че Бог убива и наказва е страшен мер-

зостен мрак, обвин човешкия ум. Бог не е човек и не съди, както съди човек.

Ето как се „гневи“, „наказва“, „съди“, „отмъщава“ и „въздава“ Бог:

Възлюбени, не си отмъщавайте, а дайте място на Божия гняв; защото е писано: На Мен принадлежи отмъщението, Аз ще отплатя, казва Господ“. И така, „ако неприятелят ти е гладен, нахрани го; ако е жаден, да му да пие; защото това като правиш, ще натрупаш жар на главата му“. Не се оставяй да те побеждава злото; а ти побеждавай злото чрез доброто. (Римляни 12:19-21)

И в онзи ден гневът Ми ще пламне против тях и Аз ще ги оставя и ще скрия лицето Си от тях; и ще бъдат погълнати от много злини, и скърби ще ги постигнат. И в онзи ден народът ще каже: Не ме ли постигнаха тези злини, понеже моят Бог не е сред мен? Но в онзи ден Аз непременно ще скрия лицето Си заради цялото зло, което са сторили, защото са се обърнали към други богове. (Второзаконие 31:17-18)

Тогаваше извикат към Господа, но няма да ги послуша и ще скрие лицето Си от тях в онова време, както и те вършиха зли дела. (Михей 3:4)

Бог „наказва“, като извърща и скрива лицето Си от грешника, и го оставя без защита срещу атаките на Сатана, защото това е била волята и желанието му. Бог умолява, но не насилва никого за избора му, и няма да спаси никого против волята му. Човекът сам се унищожава, като отхвърля и прекъсва връзката си с Бога. Сатана веднага се възползва от факта, че в глупостта, слепотата и безумието си, човекът остава без защита, и веднага го поразява с болести (индиректно чрез различни пороци - алко-

холизъм, наркомания, тютюнопушене, неморалност, обладаване от демони) и директно чрез природни бедствия, катастрофи, войни, и убива милиони наивни, измамани, заслепени и невярващи в милостивия и ненасилствен Бог грешници. Крайно време е човек да изостави грешното си Адамово мислене, да проумее истината за съда и съденето, за наказанията и принципите и за протичащите процеси и последици относно греха, живота и смъртта. Да познае истинския, ненасилствен, себепожертвователен, агапе характер на Бога и да се спаси от собствените си и сатанински измами, водещи към смърт.

Защото Моите помисли не са като вашите помисли, нито вашите пътища – като Моите пътища, казва Господ. Понеже, както небето е по-високо от земята, така и Моите пътища са по-високи от вашите пътища и Моите помисли – от вашите помисли. (Исаия 55:8-9)

Божият съд не е като човешкия съд!

Историята, описана от апостол Йоан, относно случая с жената, хваната в прелюбодейство, по категоричен начин разкрива дали и как Бог съди чрез Сина Си Исус Христос (призован в ролята на арбитър), като не осъжда нито обвинителите, нито обвинената жена. Когато Той много тактично и щадящо записва с пръст на земята греховете на обвинителите, те сами се осъждат от съвестта си, но не се покаяват и не търсят прошка. Вместо това се закоравяват и един по един си тръгват, с което на практика се самоосъждат и самопогубват. Исус казва на жената: **„Нито аз те осъждам; иди си и отсега не съгрешавай вече.“** (Йоан 8:11). Жената обаче се покаява и получава прощение, мир, освобождение и спасение.

Божиято правосъдие, наказание, въздаяние, отплата, мисли и характер не са като човешките и сатанинските. Двете нямат нищо общо.

В последната книга на Библията, Откровение,

се казва:

Понеже казваш: Богат съм, забогатях и нямам нужда от нищо, а не знаеш, че ти си окаян, несчастен, сиромаш, сляп и гол. (Откровение 3:17)

Тази духовна слепота и тъмнина се отнася не само за последната църква Лаодикия (Откровение 3:14-22), но и за цялото сляпо християнство и за останалото езическо и атеистично човечество.

Исус Христос заявява:

... И така, ако светлината в теб е тъмнина, то колко голяма ще е тъмнината! (Матей 6:23)

Ето, какво е записано само в малка част от Духа на пророчеството:

Не е част от мисията на Христос да принуждава хората да Го приемат. Сатана и хората, задействани от неговия дух, са тези, които се опитват да принудят съвестта. (...) Земята беше помрачена чрез погрешно разбиране за Бога. За да могат мрачните сенки да бъдат просветлени, за да бъде светът привлечен обратно към Бога, измамната сила на Сатана трябваше да бъде сломена. Това не можеше да се направи насила. Упражняването на сила е в противоречие с принципите на Божието управление; Той желае само служба от любов; а любовта не може да се заповяда; тя не може да бъде спечелена със сила и власт. Само с любов се подбужда любов. Да познаваш Бога е да Го обичаш; Неговият характер трябва да бъде изявен в контраст с характера на Сатана. (Е.У., Копнежът на вековете, стр. 487, пар. 22)

Тъмнината, дължаща се на неправилното разбиране на Бога, обгръща света. Хората губят познанието си за Неговия характер. Той е бил погрешно тълкуван

и изопачаван. И точно по това време трябва да се прогласи една вест, вест осветляваща с влиянието си и спасяващата си сила. Неговият характер трябва да се извести. В тъмнината на света трябва да се разискри светлината на славата Му, светлината на Неговата доброта, милост и истина. (Е.У., Притчи Христови, Да посрещнат младоженеца, стр. 261, бълг. изд., 1994 г.)

Сатана беше представил погрешно характера на Бог пред света и беше изкушил човека към бунт; но Исус дойде, за да покаже в собствения Си живот и характер каква е истинската природа на Отца. Където и да отидеше, Той разкриваше Отца като Бог на безкрайна любов и безгранично състрадание. (Знамения на времето, 18-ти май 1891 г., пар. 2)

В личността и делото на Христос се разкрива Божията святост; защото Христос дойде да разкрие Отца. Сатана беше хвърлил сянката си по пътя на човечеството и представяше погрешно характера на Бог. (Знамения на времето, 11-ти декември 1893 г., пар. 8)

Делото на добрия самарянин представлява Христовата мисия в света. Нашият Спасител дойде да разкрие характера на Бог, да представи любовта Му към човека. Той постъпи точно както Отец би постъпил във ВСИЧКИ спешни случаи. Христос прояви към нас любов, на която любовта на човека никога не може да бъде равна... (Домашен мисионер, 1-ви октомври 1897 г., пар. 7)

Сатана беше представил Бог толкова погрешно, че човекът нямаше истинска представа за божествения характер. Христос дойде на света и, изпълнявайки плана за спасение, разкри на човека, че „Бог е лю-

бов“. (Вестител, 7-ми юни 1893 г., пар. 2)

Христос дойде да представи Отец на човека. Той разкри пред света естеството на Бога. Сатана беше представил погрешно Отец. Той Го беше представил като същество, изпълнено с отмъщение, което няма търпение, милост и любов. Облече Го със собствените си качества; но Христос дойде и пое човечеството, за да може да му разкрие истинския характер на Отца; и ние трябва да представяме Христос на света, както Христос е представял Отец. (Ревю енд Хералд, 30-ти април 1889 г., пар. 8)

Задължението на всеки разумен човек е да изследва Писанията. Всеки би трябвало да знае със сигурност условията, при които спасението е осигурено... Фарисеите и духовните учители така погрешно представяли Божия характер, че е станало необходимо Христос да дойде в света, за да покаже Отец. Чрез хитростта на Сатана мъже и жени са били подведени да приписват сатанински качества на Бога. Но Спасителят е изчистил дълбоката тъмнина, с която Сатана е обвил Божия престол, за да укрие ярките лъчи на милост, и любов, идващи към нас от Бога.... Христос е приел човешко естество, за да не могат светлината и сиянието на божествената любов да унищожат човешкия род. Когато Мойсей се е молил: „**Покажи ми моля славата Си**“, той е бил поставен в пукнатината на скалата и Господ е преминал покрай него. Когато Филип е помолил Христос да му покаже Отец, Той е отговорил: **Който е видял Мен, видял е Отца... На ясен език Спасителят е учил света, че нежността, състраданието, любовта Му към човешкия род са самите качества на Неговия небесен Баща.** Каквото и учение на благодат да е представил, каквото и обещание за

радост, дело на любов и божествено привличане да е проявил, те произтичат от Бащата на всички хора. В лицето на Христос ние виждаме вечния Бог, предприел начинание на безгранична милост към падналата раса. (Знамения на времето, 20 август 1894г.)

Такъв е характерът на Христос, разкрит в Неговия живот. Това е характерът на Бога. Точно от сърцето на Отец протичаха към човешките чедра потоците на божественото състрадание, изявени в Христос. Исус, нежният, състрадателен Спасител, беше Бог, „проявен в плътта“ (1 Тимотей 3:16). (Пътят към Христос, гл. 1, пар. 8-10)

Бог можеше да унищожи Сатана и всички негови симпатизанти толкова лесно, колкото човек може да вземе камъче и да го хвърли на земята. Но по този начин Той щеше да даде прецедент за упражняване на сила. Цялата принуждаваща сила се намира само под управлението на Сатана. Принципите на Господ не са от такъв порядък. Той нямаше да работи в тази посока. (Ревю енд Хералд, 7-ми септември 1897 г., пар. 7)

Божии ангели също не убиват:

Ангелите са изпращани от небесните дворове не за да унищожат, но за да пазят и да бдят над застрашените души, да спасяват изгубените, да връщат отклонилите се обратно в стадото. (Е.У., Ревю енд Хералд, 10-ти май 1906 г.)

Управлението на Сатана в контраст с Божието управление е представено ясно пред цялата вселена. Той е осъден от собствените си действия. Божията мъдрост, справедливост и доброта са защитени. (Е.У., Великата борба, гл. 42, Краят на борбата, стр. 408, бълг. изд., 1993 г.)

Сатана ще бъде съден според собствените си идеи за справедливост. Неговата молба беше всеки грях да получи своето наказание. Ако Бог прости наказанието, каза той, Той нямаше да е Бог на истината и справедливостта. Сатана ще понесе присъдата, каквато според него Бог трябва да извърши. (Е.У., Писмо 12, Ръкопис 111, пар. 40, 1897 г.)

Казано е, че Сатана ще понесе присъда според собствената си идея за справедливост - осъждане и смърт. Същата присъда ще получат и грешните човеци, които са възпрели тази фалшива и самоубийствена правосъдна система. Тези, които са познали истинския ненасилствен характер, неосъждащия и прощателен „съд“ на Бог, ще получат милост, прощение, спасение и вечен живот. Съществува книга, озаглавена „Както ти съдиш“. Всеки човек ще получи това, в което е повярвал, което сам е отсъдил и което си е избрал. ... **Защото с каквото отсъждане съдите, с такова ще ви съдят;**... (Матей 7:2). Бог няма да носи вина, ако този избор е смъртоносен, защото той не е Негов, но на всеки отделен човек.

Ето два библейски текста, в които ясно се казва, че грешниците сами се погубват, а не са наказвани и убивани от Бог:

Нечестивият ще бъде хванат от собствените си беззакония и с възетата на своя грях ще бъде държан. **Той ще умре от своето нежелание да се поучи;** и от **голямото си безумие** ще се заблуди. (Притчи 5:22-23)

Народите затънаха в ямата, която **сами направиха;** в мрежата, която скриха, се улови ногата на **самите тях.** Господ е станал познат чрез **правосъдието,** което е извършил; **нечестивият се впримчва в делото на своите ръце.** (Псалм 9:15- 16)

От тук разбираме, че Божие правосъдие не е пряко наказание от Него или от ангелите, но Той оставя нечестивия да се самоунищожи поради собственото си безумие и да понесе последниците от самоубийствените си действия.

Изгледът на лицето им свидетелства против тях; и те, като Содом, вършат греха си явно, не го крият. Горко на душата им! Защото сами на себе си въздадоха зло. (Исая 3:9, 11)

И още един боговдъхновен цитат в края, потвърждаващ Божия любящ и ненасилствен характер, както и резултата от великата борба и от пълното възстановяване на земята и вселената от окончателното премахване на греха:

И всяко създание, което е на небето и на земята, и под земята, и по морето и всичко, що има в тях чух да казват: „На Този, Който седи на престола, и на Агнето да бъде благословение и почит, слава и господство до вечни векове.“ (Откровение 5:13). Великата борба е свършена. Няма повече грях и грешници. Цялата вселена е чиста. Необятното творение бие в един пулс на хармония и радост. От Този, Който е сътворил всичко, се излъчва живот, светлина и радост по всички царства на безбрежното пространство. От най-мъничкия атом до най-големия свят, всички неща, одушевени и неодушевени, в непомрачена красота и съвършена радост заявяват: „Бог е любов!“ (Е.У., Великата борба, 1993 г., стр. 413)

Цялото човечество (с малки изключения) е жестоко измамено. Всички се кланят на един несъществуващ езически бог Троица или Триединство. На един гневен бог, който иска наказания, кръвни и всякакви други жертви, за да може да прости всеки грях и гневът, и правосъдието му да бъдат задоволени. Това не е нищо друго освен езичество. Днешното християнство с тези погрешни

вярвания относно Бог и Неговите характер и идентичност, реално е езичество, покрито с „християнска“ мантия точно както преди време една статия беше правилно озаглавена „Кръстено езичество“. Езическите „богове“ упражняват насилие и искат жертви, но не и Библейският Бог. С тези заблуди и измами цялото човечество (съзнателно или не) се покланя не на истинския Бог на милостта, а на великия измамник – „човекоубиец“ и „баща на лъжата“ (Йоан 8:44) – Сатана, който зад кадър със злорадо задоволство потрива ръце и се надсмива на човешката глупост, наивност и слепота, като същевременно се наслаждава на действието на невероятния си лукав и убийствен шедьовър относно Божията идентичност и характер, погубващ човешката раса.

Ето два цитата, които показват кой и как причинява смъртта:

Юдеите сами бяха изковали собствените си око-ви, сами бяха напълнили чашата на отмъщението си. В пълното унищожение, сполетяло народа им, и във всичките бедствия, които ги следваха в разпиляването им, те само жънеха посятото от собствените си ръце. Пророкът казва: **Ти си погубил себе си, Израилю; защото си паднал чрез беззаконието си.** (Осия 13:9, 14:1; ЦП). Страданията им често се представят като наказание, сполетяло ги по заповед направо от Бога. Именно по такъв начин великият измамник се опитва да прикрива своето дело. Чрез упоритото отхвърляне на Божествената любов и милост евреите бяха накарали Божията закрила да се отдръпне от тях и на Сатана бе позволено да ги владее според волята си. Страхотните жестокости, които се извършиха при разрушаването на Ерусалим, са една проява на отмъстителната мощ на Сатана над подаващите се на неговия контрол. Не можем да оценим колко много дължим на Христос за мира и закрилата на които се

радваме. Обуздаващата сила на Бога е, която не допуска човечеството да премине напълно под контрола на Сатана. Непокорните и неблагодарните имат голяма причина да благодарят за Божията милост и дълготърпение, които задържат жестоката, враждебна сила на злия. Но когато хората преминат границите на Божието дълготърпение, ограничението се премахва. Бог не застава пред грешника като екзекутор на присъдата за извършеното престъпление, но оставя отхвърлилите Неговата милост на самите себе си, за да пожънат посято. Всеки отхвърлен лъч светлина, всяко презряно и незачетено предупреждение, всяка страст, на която се отдава човек, всяко престъпване на Божия закон е семе, носещо сигурната си жетва. Отблъскван постоянно, Божият Дух най-после се оттегля от грешника и тогава той остава без никаква закрила от злобата и враждата на Сатана... (Е.У., Великата борба, стр. 24- 25, бълг. изд., 1993, гл. „Предсказание за участието на света“)

Това не е акт на произволна проява на власт от страна на Бога. Отхвърлилите Неговата милост жънат онова, което са посели. Бог е източникът на живота и когато някой избере да служи на греха, той се отделя от Бога и по този начин се откъсва от живота... Христос казва: **Всички, които мразят Мене, обичат смъртта.** (*Ефесяни 4:8; Притчи 8:36*). Бог им дава живот за известно време, за да могат да развият своя характер, да разкрият принципите си. Щом извършат това, те получават последниците от своя избор. Чрез живот на бунт Сатана и всички, присъединили се към него, се поставят толкова извън хармония с Бога, че самото Му присъствие се оказва за тях унищожаваш огън. Славата на Този, Който е любов, ще ги погуби. (Копнежът на вековете, гл. 79, пар. 28)

Великата война във вселената, войната между характеристиките, между омразата и насилието (Сатана) и агапе любовта и свободната воля (Бог) все пак в края на времето ще бъде спечелена от Любовта завинаги, защото няма по-голяма сила от тази на Любовта, на Божията себепожертвователна, безусловна и вечна Любов агапе.

Да, ще има немалко спасени, цял един народ наречен „верен остатък“, но измамените, бунтовните и погубените ще бъдат много повече - милиарди. И причината за това няма да бъде Бог, но погрешният личен избор на човека. Сърцата на Отец и Сина - Христос, (вече 6000 години от грехопадението) всеки миг страдат ужасно, биват разпъвани и разкъсвани от мъка, когато гледат как техните земни деца се избиват взаимно, как мамят и биват мамени и погубвани.

Какво повече може да направи Бог за тях, след като те Го отхвърлят, за да ги убеди в Своята доброта, милост и непроменима любов? Той е направил всичко възможно. За това няма по-силно доказателство от кръста на Христос. Давайки (не убивайки) Своя възлюбен единороден Син на човечеството (за да изяви видимо Своя характер), Той е дал цялото небе, дал е Самия Себе Си. И за благодарност е получил и продължава да получава неразбира-не, неверие, страх, омраза и отхвърляне.

Как се чувства един грешен земен родител, когато бива отхвърлян от собствените си деца? Как ли се чувства любящият ни, свят, милостив и нежен небесен Баща, когато Го отхвърляме, мислейки си, че Той е гневен, жесток, ограничаващ, наказващ и убиващ земните Си деца? Можем ли да си представим мъката и страданията, които Му причиняваме всеки ден, всеки миг? Нека всеки да се замисли сериозно над това.

„Ония които Го прободоха“. Това се отнася не само за онези, които видяха Христос на кръста на Голгота, но и за тези, които чрез грешни думи и действия

Го пробождат днес. Всеки ден Той изпитва агонията на разпятието. Всеки ден мъже и жени Го приковават на кръста, като Го безчестят, отказвайки да вършат Неговата воля. (Е.У., 2 SAT 214. 1. Проповеди и беседи)

И две много важни предупреждения:

Когато тези, които познават истината само частично са призвани да изследват някакъв въпрос, който е в разрез с убежденията им, те се объркват. Предубежденията им са като тръни, които задушават Божието слово, и когато истината се посява и става необходимо тръните да бъдат изкоренени, за да ѝ се даде място, те усещат, че всичко ги напуска и са в беда. Тук са много, които имат само несъвършено познание за характера на Бога. Те Го смятат за строг, и деспотичен, и когато се представи фактът, че Бог е любов, за тези души е трудно да изоставят фалшивите си представи за Него. Но ако не позволят на Словото на истината да влезе, изкоренявайки тръните, бодлите ще изникнат наново и ще заглушат доброто Божие слово. Опитът във вярата ще спре да расте, тъй като злото в сърцето им ще надделее над нежното растение на истината и ще прогони духовната атмосфера... (Ревю енд Херълд, 21 юни 1892 г.)

Ако хората не познаят Бога, както Христос Го е разкрил, те никога няма да образуват характер по божественото подобие и затова никога няма да видят Бог... (Ревю енд Хералд, 9-ти март 1897 г., пар. 10)

Евангелист Матей е записал следното:

И това благовестие на царството ще бъде проповядвано по целия свят за свидетелство на всички народи; и тогава ще дойде краят. (Матей 24:14)

Кое е „това благовестие“, което ще бъде проповядвано по целия свят преди Пришествието на Исус Христос? Не за така наречения Бог Троица, Триединство или за някакъв наказващ, въздаващ и убиващ грешниците Бог. Това благовестие е спасителната за човечите истина за прекрасния любящ характер на Бог Отец, разкрит чрез Сина Исус Христос.

Ето как апостол Павел е описал истинската себепожертвователна любов агапе (а не фалшивата и егоистична Адамова - ерос):

Любовта дълго търпи и е милостива, любовта не завижда, любовта не се превъзнася, не се гордее, не безобразничи, не търси своето, не се раздражнява, не държи сметка за зло, не се радва на неправдата, а се радва заедно с истината, всичко премълчава, на всичко хваща вяра, на всичко се надява, всичко търпи. Любовта никога не отпада... И така, остават тези трите: вяра, надежда и любов; но най-голямата от тях е любовта. (1 Коринтяни 13:4-8, 13)

Пророк Йеремиа е записал следното:

Така казва Господ: Мъдрият да не се хвали с мъдростта си, силният да не се хвали със силата си и богатият да не се хвали с богатството си; а който се хвали, нека се хвали с това, че разбира и познава Мене, че съм Господ, Който извършвам милост, правосъдие и правда на земята; понеже в това благоволя, казва Господ. (Йеремиа 9:23-24)

И пророк Йезекиил потвърждава същите думи на Бог и същевременно отправя призив към всеки човек за отказване от греха и за спасение:

Благоволя ли Аз в смъртта на нечестивия? – казва Господ Йехова. А не е ли по-добре да се върне

от пътя Си и да живее? (*Йезекиил 18:23*)

Отхвърлете от себе си всички престъпления, с които беззаконствахте, и си направете ново сърце и нов дух; защо да умрете доме Израилев? Понеже Аз не благоволя в смъртта на онзи, който умира, казва Господ Йехова; затова се върнете и живейте.
(*Йезекиил 18:31-32*)

Този призив не се отнася само до древния Израил, но до цялото днешно бунтовно, измамено християнство и твърдоглаво човечество.

Крайно време е християните и всички останали човещи по земята най-после да изоставят заблудите си, да прогледнат, да проумеят чудесната истина за Божия любящ и непроменен характер, да повярват в това, да се преобразят и да се спасят. Да станат победители над измамните, греха и смъртта чрез „вярата Исусова“ в нашия прекрасен небесен Баща.

Да завършим с благославящите думи на апостол Петър:

Благодат и мир да ви се умножат чрез познаването на Бога и на Исус, нашия Господ.
(*2 Петрово 1:2*)

ТРИТЕ АНГЕЛСКИ ВЕСТИ И СЪДЪТ

В книгата Откровение са отправени едни последни вести и призиви към света преди Второто пришествие на Исус Христос на земята. Немалко християни ги цитират и тълкуват, но в неправилна светлина за характера на Бога. Това води до голяма заблуда, с което те застрашават собственото си спасение. Да проследим накратко и да коментираме основните идеи на тези вести. Първата ангелска вест гласи:

И видях друг ангел да лети посред небето, като имаше вечното благовестие, което да прогласява на обитаващите по земята и на всеки род и племе, език и народ. И каза със силен глас: Бойте се от Бога и въздайте Нему слава, защото настана часът на Неговия съд; и поклонете се на Онзи, Който е направил небето и земята, морето и водните извори. (Откровение 14:6-7)

Какво означават изразите „**Бойте се от Бога**“, „**Въздайте на Него слава**“, „**настана часът на Неговия съд**“, „и **поклонете се на Онзи**...“?

Изразът „**Бойте се от Бога**“ е отново специфичният огледален език на Библията, съобразен с грешното мислене на падналия човек, за да може той да бъде достигнат в жалкото състояние, в което се намира. Грешният човек се страхува от Бога и може да повярва, че му е простено и да се спаси само ако някой друг бъде наказан и да заплати, за да изкупи неговите грехове. Следващата стъпка обаче е да израсне във вярата и да проумее, че истинският Бог не е жесток, строг и убиващ, а милостив, състрадателен и любящ Баща, Който не иска и не раздава наказания и смърт, а само живот. Бог на прощението и любовта агапе.

Какво е страх от Бога? Библията дава верните отговори. Това не е панически, парализиращ страх от един

изключително безмилостен, изискващ кръвни жертви и безкрайни откупи диктатор съдия. Ето какво е записано:

Началото на мъдростта е страх от Господа; всички, които се водят по Него, са благоразумни; Неговата хвала трае вечно. (Псалм 111:10)

Страхът от Господа е началото на мъдростта и познаването на Светия е разум. (Притчи 9:10)

Страхът от Господа е възпитание в мъдрост и смирението предшества славата. (Притчи 15:33)

Страх от Господа е да се мрази злото; Аз мразя гордост и високомерие, лош път и извратени уста. (Притчи 8:13)

... но за самите призвани, и юдеи, и гърци – **Христос, Божия сила и Божия премъдрост.** (1 Коринтяни 1:24)

... всички, които мразят мен, обичат смъртта. (Притчи 8:36)

А от Него сте вие в Христос Исус, Който стана за нас мъдрост от Бога и правда, и освещение, и изкупление. (1 Коринтяни 1:30)

Казано е, че страх от Бога е „мъдрост“, а също и „да се мрази злото“, и че тази мъдрост е самият **Господ Исус Христос** – „Божия премъдрост“.

Това означава, че страх от Бога е да се мрази всеки грях (зло) и да се познава Исусовия любящ характер, който е съвършена изява на този на Отец. Страх от Бога – „**бойте се от Бога**“, означава човек да се страхува и „**бои**“ от греха (егоизма) в собствения си „**зверски**“ характер (който е само зло и ни погубва), а не от светия, милостив и прощателен Бог, изявен чрез Сина Му – Исус Христос. Да се боим от Бога, означава да се страхуваме от себе си

да не наскърбим Отец и Сина с неверие и зли дела, да се покаяваме за греховете си (които ни убиват), да се смиряваме и да молим с вяра Бог да ни очисти от всеки грях, от „всяко петно или бръчка, или друго такова нещо“, от неправилното ни разбиране за Неговия характер, за да станем годни за небесното царство на вечността.

След това вестта казва: „и **Му въздайте слава!**“. Как да въздадем слава на Бога? Божията слава е Божият свят характер.

Тогава Мойсей каза: Покажи ми славата си. А Господ му отвърна: Аз ще направя да мине пред тебе цялата Моя благод и ще проглася пред теб Името Йехова; и ще покажа милост, към когото ще покажа, и ще пожаля, когото ще пожаля. (Изход 33:18-19)

Господ премина пред него и прогласи: Господ, Господ, Бог жалостив и милосърден, дълготърпелив, Който изобилства с милост и вяроност. (Изход 34:6)

Единственият начин, по който можем да въздадем истинска слава на Бог, е чрез възстановяването на нашия увреден от греха самоубийствен характер „по Божий образ и подобие“. Това може да стане само със силата на Христовия Свят Дух (Утешителят), Който да ни очисти и да ни преобрази в първоначалното състояние на Адам и Ева, преди грехопадението. Това е именно процесът на освещението и подготовката за завръщане в рая.

Този богоподобен агапе характер трябва в края на времето да се отпечата и изобрази в цял един народ, в цяла една група, наречена **144 000**, която да реабилитира пред света и пред цялата вселена своя чудесен, любящ Творец и Баща. Който не разбира и отхвърля истината за (Отец и Сина), а приема измамата за Троицата, Триединството и сатанинската клевета, че Бог е жесток

и убиващ, а не себепожертвователен и любящ Баща, не може да бъде запечатан с „Божия печат“ (име, характер) на челото си (което означава непоклатима убеденост на ума) не може да стане част от групата на **144-те хиляди** и няма да бъде годен да влезе в Божието царство. Не че Бог го изключва, но човекът сам се изключва с погрешното си разбиране за Бога. Невъзможно е човек да се завърне в рая и да получи вечен живот, ако не познава и отразява правилно своя Небесен Баща и характера на Неговото царство.

А това е вечен живот, да познаят Тебе, единия истинен Бог, и Исуса Христа, Когото Си изпратил.

(Йоан 17:3)

След това вестта продължава с думите: „защото **настана часът на Неговия съд**.“

Нека първо да изясним кога, как и защо е възникнал съдът и идеята за него. Съдът е възможен само при наличието на грях, той е последица от греха. В Божието царство на любов агапе съд не съществува и не може да съществува. Там всички се обичат взаимно, никой не обвинява никого и съответно съд не съществува. Себепожертвувателната любов агапе и съдът са несъвместими.

Бащата не само на лъжата, но и на съда, е Сатана. Той първи във вселената започва да обвинява (съди) Бог, че е несправедлив към него, като предпочита Исус Христос в небесния съвет. Съдът се появява на земята в момента, в който Ева и Адам съгрешават и като последица от това започват взаимно да се обвиняват, любовта им изчезва, като цялата вина и осъждане за това те прехвърлят върху Бога. Преди греха не са съществували нито обвинения, нито съд. След като изчезне греха, автоматично ще изчезне и съдът и никога повече няма да се появи през цялата вечност.

Видях още под слънцето мястото на съда, а там – беззаконието, и мястото на правдата, а там

– неправдата. **Казах си: Бог ще съди праведния и нечестивия; защото има време в Него за всяко нещо и за всяко дело. Казах в сърцето си относно човешките синове, че това, това е, за да ги опита Бог и да видят те, че в себе си са като животни.** (Еклизиаст 3:16-18)

Съдът е допуснат от Бог, за да могат човеците да проумяват, че в грешното си естество са като животни (във версията на Кинг Джеймс - **са зверове**) и че без Божията благодат са напълно безпомощни и себеосъдени на смърт. Всеки потомък на Адам след грехопадението се ражда с покварено (**зверско**) естество и изопачен начин на мислене - сатанинска правосъдна система. Всеки човек дълбоко в себе си е „звяр“, а не кротко агне. Това е трудно да се осмисли от грешника и още по-трудно да се признае поради безкрайната гордост и хроничният егоизъм.

Бог „съди“, но Неговият съд не е като човешкият - Той оставя грешника сам да произнесе собствената си присъда – оправдателна или осъдителна, за живот или за смърт.

Не съдете, за да не бъдете съдени. Защото, с каквато присъда съдите, с такава ще ви съдят, и с каквато мярка мерите, с такава ще ви се мери. (Матей 7:1-2)

Това е безкрайната Божия мъдрост и абсолютна справедливост. Кой каквото отсъди, това и ще получи. Бог не осъжда никого. Няма ли това най- после да бъде осъзнато от човечеството?

Апостол Павел е записал:

Затова ти си без извинение, о, човече, който и да си, когато съдиш другиго; защото, в каквото съдиш другия, себе си осъждаш; понеже ти, който съдиш, вършиш същото. (Римляни 2:1)

Трябва да се проумее, че не Бог, а грешниците искат

съд и поради това осъждат себе си чрез своите бунт, неверие, непокаяност, неправилни разбирания и погрешни решения. Бог е на съд, а не човекът – „Настана часът на Неговия съд.“ Отхвърлящите Бог се отричат от живота, отделят се от Извора и се самоосъждат (самоубиват). Исус казва на съгрешилата жена: „Нито Аз те осъждам.“ Цар Давид сам произнесъл присъда над себе си, когато бил избличен от пророк Натан.

Защото Отец не съди никого, но е дал на Сина власт да съди всички, за да почитат всички Сина, както почитат Отца. Който не почита Сина, не почита Отца, Който Го е пратил. (Йоан 5:22-23)

Ето как съди Сина:

Понеже Бог не е пратил Сина Си на света, за да съди света, но за да бъде светът спасен чрез Него. Който вярва в Него, не е осъден; който не вярва, е вече осъден, защото не е повярвал в името на Единородния Божий Син. И ето какво е осъдението: Светлината дойде на света и човеците обикнаха тъмнината повече от Светлината, защото делата им бяха зли. (Йоан 3:17-19)

... и ако някой чуе думите Ми и не ги пази, Аз не го съдя; защото не дойдох да съдя света, но за да спася света. Който Ме отхвърля и не приема думите Ми, има кой да го съди. Словото, което говорих, то ще го съди в последния ден. (Йоан 12:47-48)

Тези, които повярват в Исус Христос, признаят всичките си грехове, покаят се за тях и предоставят умовете и характерите си за пълно очистване, ще бъдат спасени и няма да дойдат на съд. Сам Исус Христос е заявил това:

Истина, истина ви казвам, който слуша Моето учение и вярва в Този, Който Ме е пратил, има вечен живот и няма да дойде на съд, но е преминал от

СМЪРТ КЪМ ЖИВОТ. (Йоан 5:24)

Краят на първата вест завършва с думите: „и поклонете се на Този, Който е направил небето и земята, морето и водните извори.“ Тоест „поклонете се на Твореца - Бог, чрез Сина Му Христос“. От появата на греха в претенциите и бунта на Сатана в небето борбата винаги е била за поклонение - на Бог или Сатана. Повече от ясно е, че творенията дължат поклонение на своя Създател чрез Сина, Който постоянно поддържа живота им, а не на разбунтувалото и samozабравило се творение Сатана или на покорените от него демони и „твърдоглави“ човеци.

Поклонението включва два елемента. Първият е точно време (ден), което е описано в четвъртата Божия заповед: „събота на Господа твоя Бог“, а не сатанинската и въведена от папството – неделя (диес солис - ден на слънцето). Вторият елемент е правилното разбиране на идентичността (характера) на истинския Бог Отец и Неговия единороден Син Исус Христос.

Поклонението в неделя е поклонение на творението, на слънцето (Ваал), на папството, на Луцифер - Сатана. Поклонението на „Бог Троица“ или „Триединство“ е езичество (поклонение на тройния египетски „бог трикветър“ - фигура, образувана от три преплетени слънчеви диска: измислените „богове“ Хор – изгряващото слънце, Амон Ра – обедното слънце и Озирис - залязващото слънце). Фигурата се използва и в други древни езически религии и народи освен Египет. Същият този „трикветър“ е изобразяван и често присъства на католическите одежди и корони на понтифекса. Този езически символ вече е навлязъл и в повечето от протестантските църкви.

Втората ангелска вест съобщава за падането на „великия Вавилон“, който е „напоил всичките народи с виното на своето разпалено блудстване“. Това, разбира се, са отново символи. Кой и какво е Вавилон? Защо, кога и как е паднал? Какво е упойващото вино?

Вавилон от книгата Откровение символизира една фалшива, богопротивна правосъдна система, въведена от Сатана и основаваща се на стойност чрез вродена сила, собствен, независим от Бога живот, качества и постижения в противовес на стойност чрез отношения и принадлежност, представени пред вселената от Бог Отец и Неговия Син. Първата система води до идолопоклонство, себевъзвеличаване, страх, насилие, убийства, жертви, войни, грях и смърт. Всички езически религии (принасящи изкупителни и умиловителни жертви), както и атеизма, са основани на този унищожителен принцип.

Втората система на стойност по наследство и принадлежност чрез любящи отношения между Отец и Син води до плодовете на духа и вечен живот. Най-яркото олицетворение на описания в Откровение **Вавилон** е папството и католицизма (едно прикрито с християнска маска, покръстено езичество) в съюз с отпадналия от библейската истина протестантизъм (дъщерите на Вавилон), използващ и обединяващ се с политическата държавна власт. Виното на Вавилон, с което той е упоил всичките народи, не е нищо друго освен фалшивите доктрини, практики и унищожителни влияния, описани в главата „Смъртоносните измами на Сатана“.

Трябва да е ясно, че във всеки грешник чрез наследството от Адам живее по един Вавилон (погрешен начин на мислене и възприемане на Бога) и за да се спаси, този измамен Вавилон в ума му трябва да падне. Падането на Вавилон е моментът на ясното разкриване на всички маски на Сатана пред света. Това е един прогресивен процес, чиято кулминация ще се състои в края на времето, когато един „верен остатък от 144 000“ чрез променения си по „**Божия образ и подобие**“, възстановен от греха характер реабилитира пред света и вселената истинския любящ и ненасилствен характер на Отец и Сина.

Третата ангелска вест предупреждава „**със силен глас**“ за последиците от следването на този Вавилон,

представен чрез **звяра** и **неговия образ**, и приемането на „**белег на челото или на ръката**“. Резултатът от това фалшиво поклонение ще бъде „**Божият гняв**“. В 13-та глава на Откровение паралелно има представени два звяра - един, който излиза от морето и има десет рога, седем глави и десет корони с богохулни имена; и втори, излизащ от сушата, имащ два рога, прилични на агнешки, но говорещ като змей. Символизмът продължава и в тази последна вест.

„Звярът“ от третата вест е същият като този, излизащ от морето, и това отново е папството и католицизма. Аналогът на „звяра с двата агнешки рога“, „неговият образ“ е САЩ с отпадналия от истината протестантизъм (представен като „дъщерите на блудницата“), обединен със спиритизма и държавната власт.

Винаги, когато в историята има обединение на църква с държава, на религиозна и политическа власт, следват гонения на другомислещите вярващи, насилия, кръвопролития, смърт (инквизицията, Вартоломеевата нощ). Това ще се случи и в края точно преди Второто пришествие. В света ще съществуват само две групи хора (които вече се оформят). Неутрални няма да има. Едните (мнозинството) се покланят на „**звяра и Вавилон**“, носят неговия **белег** (неделята и насилствения характер) и преследват със злоба втората малобройна, но вярна и уповаваща напълно на Бог група (наречена **144 000**), имаща „**Божия печат**“ (съботата и променен и възстановен христоводобен ненасилствен характер). Когато бъде издаден смъртен указ срещу верните на истината християни, Бог ще ги защити и ще ги избави завинаги от този зъл свят.

„**Божият гняв**“, както вече беше разгледано в книгата, не е акт на насилие от Божия страна, но естествените последници от самоосъждането на грешника при срещата му с абсолютната чистота, святост и любов на Исус Христос, „**идващ на небесните облаци със сила и голяма слава.**“ „**Божият гняв**“ е оразата и гневът на блудница-

та, който ще унищожи самата нея. Безкрайната чистота на характера и светостта на Божия Син ще бъде като „огън пояждащ“ в очите и усещанията на грешника, в пълен контраст със собствената му греховност, недостойнство, самоосъждане и изгаряща съвестта вина, която ще го унищожи като огън.

Това не е акт на произволна проява на власт от страна на Бога. Отхвърлилите Неговата милост жънат онова, което са посели... Бог им дава живот за известно време, за да могат да развият своя характер, да разкрият принципите си. Щом извършат това, те получават последниците на своя избор. Чрез живота на бунт Сатана и всички присъединили се към него се поставят толкова извън хармония с Бога, че самото Му присъствие се оказва за тях унищожаваш огън. Славата на Този, Който е любов, ще ги погуби. (Копнежът на вековете, с. 764, гл. 79, пар. 28)

Вестите на трите ангела са истината за оправдание чрез вяра, а не чрез някакви човешки дела. Вяра в Божия Единороден Син Исус Христос и Неговите дела, извършени за спасението на човека, а не обратното. Вяра, поставена в истинската рамка на правилното разбиране на Божия характер. Тези вести са предупреждение, а не заплаха от Божия страна. Трябва да се „боим“ не от Бога, а от себе си, от „звяра“ вътре в нас, от Сатана, от демоните, от греха. Погрешната ни вяра и непознаване на Бога ни убиват, а не Той. Бог ни обича безкрайно като Свои деца и по всевъзможни начини се опитва да ни достигне и да ни спаси (най-вече от самите нас).

Тези три последни вести, представени в правилната рамка (за истинския ненасилствен Божи характер), трябва да достигнат до всеки един жител на планетата. Необходимо е всеки човек да ги разбере в пълнота и да предприеме промяна във вярата си, в живота си (ако това е необходимо), за да не погине безсмислено (уповавайки

на измамна и фалшива вавилонска вяра) и да се спаси от греха, да живее вечно в пресътворената земя, в прякото и видимо присъствие на Бог - Отец, и Неговия Единороден Син - Исус Христос.

В *Откровение 18-та* глава се появява още един, четвърти, ангел с голяма власт, светлина и силен глас:

След това видях друг ангел да слиза от небето, който имаше голяма власт; и земята се освети от неговата слава. Той извика със силен глас, казвайки: Падна, падна, Вавилон... (*Откровение 18:1-2*)

Този ангел с голяма светлина, власт и слава е Божият верен народ на „остатъка“ – 144-те хиляди вярващи, възстановени от греха и отразяващи истинския ненасилствен характер на Отец и Христос пред целия свят. Тази „голяма светлина“ (прекрасен Богоподобен характер) ще доведе до окончателното и вечно „падане на Вавилон“.

ЗАКЛЮЧЕНИЕ

Не бива да приемаме свидетелството на който и да било човек по отношение на това какво Писанията учат, но трябва да изучаваме Божиите думи за себе си. Ако позволим на други да мислят вместо нас, тогава силата ни постепенно ще се парализира и способностите ни ще намалееят. (Е.У., Пътят към Христа, Познание за Бога, стр. 91-92, 1991 г.)

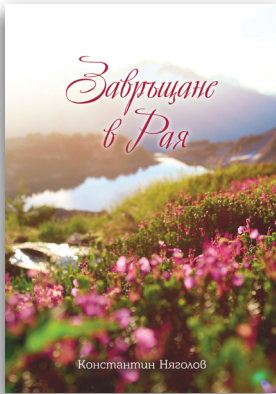
И това вършете, като знаете времето, че часът е вече настанал да се събудите от сън; защото спасението е по-близо до нас сега, отколкото, когато изпърво повярвахме. Ношта премина, а денят наближи: и тъй, нека отхвърлим делата на тъмнината и да се облечем в оръжието на светлината. (Римляни 13:11-12)

Приканвам всеки читател да се замисли над прочетеното, ако е издържал да прочете тази книжка до края. Да не вярва на мен, а лично за себе си и с молитва за Божието ръководство и мъдрост да изследва внимателно засегнатите важни библейски въпроси. Да преосмисли и „изпита“ вярата си и ако е необходимо, да направи съответните промени и корекции, за да не погине измамен от хитрите и добре прикрити с „християнска“ мантия сатанински лъжи.

Евангелист Лука е записал следното:

И беряните бяха по-благородни от солунците, защото приеха учението без всякакъв предразсъдък и всеки ден изследваха Писанията да видят дали това е вярно. (Деяния на апостолите 17:11)

Още книги от автора:

Решението ми да напиша тази книжка е с цел да помогна в търсенията и разсъжденията на всеки мислещ читател, който си задава сериозни въпроси относно смисъла и целта на живота. Въпроси относно Бог, вярата, християнството, правилното разбиране на Библията, предстоящите събития в света, съдбата на човечеството като цяло и на всяка една отделна личност.

Пред човечеството и християнството стои едно голямо предизвикателство, една умствена битка относно правилното разбиране и познаване на Бог и Неговия характер. „А това е вечен живот, да познаят Тебе, Единия и истинен Бог, и Исуса Христа, Когото си изпратил“ (Йоан 17:3). Какъв наистина е Бог? Настоящата малка книжка е един опит да се разгледа какво казва Божието Слово по този въпрос.

maranathamedia.bg

Въпросът на Емили

Тази малка книжка е за тези които постоянно търсят истината, изпитват себе си с молитва и чрез Писанията, като са готови да сменят посоката, ако установят, че са сбъркали пътя. Които без страх могат да извършат необходимите корекции на вярата си, за да не погинат в измами и себеизмами, а да могат да влязат триумфиращи през бисерните порти на Небесния Ерусалим.

„Божиите хора не трябва да отстояват обща позиция, но святата позиция на евангелската истина. Те трябва да вървят в крак със своя Водач, гледайки непрекъснато към Исус, Автора и Завършителя на вярата им, марширувайки напред и нагоре и без общение с безплодните дела на тъмнината...“ (Е.У. Ревю енд Хералд 1 август 1893 г.)

„Изпитвайте себе си дали сте във вярата; опитвайте себе си.“ (2 Коринтяни 13:5)

